

DÜŞKÜNLEŞMENİN SİYASETİ,
ZAYIFLIĞIN DÜŞKÜNLEŞTİRMESİ!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Ancak aynı krizli durumun çelişkileri keskinleştirmesi ve gerginlikleri arttırması ise kaçınılmazdır. Krizin üstesinden gelinemeyen her anlaşma ve uzlaşma daha keskin çatışma ve gerginlik anlamına gelmektedir. Bu gerçeklik, emperyalistlerin uşağı yarı-sömürge yarı-feodal ülkelere yönelik politik yaklaşım içinde geçerlidir. Bu ülkelere verilen küçük tavizler, krizin büyümesine paralel tahammülsüzlük eşliğini düşürecektir.

Yeni Demokrasi

12 ARALIK-26 ARALIK 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 50 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Toplu İntiharlar, Sistemin Yarattığı Bir Sorundur

Enflasyon oranlarından işsizlik rakamlarına kadar, her alanda kriz hali alenen ortadadır. Kapanan işyeri sayısı ve konkordato ilan edenler her geçen gün artıyor. İşçiler, emekçiler borç yükü altında geçinmeye çalışıyor. Bu sefaletle karşı egemenler ekonominin uçuşa geçtiğini söyleyebiliyor fakat mızrağın çuvala sığmadığını en acı ve trajik biçimiyle toplu intiharlar göstermektedir.

POLEMİK s.10

Savaş Gerçekliğinden Kopuş, Reformizmin "Konforuna" Kaçış!

Savaş bütünlüklüdür, düşman savaşını yürütürken her şeyi devrimci savaşıma karşı örgütlemeye, seferber etmeye ve harekete geçirmeye odaklanır. Devrimci savaş ve savaşın kurmayı da bu güçlerin her birine gücü oranında, savaşımını aksatan ve sabote eden niteliğini göz ederek yönelir, zayıflatarak güçten düşürmeye çalışır. İşbirlikçiler nasıl düşmanın bir parçası olarak kullanılıyorsa, onun ikna edilmesi ya da yok edilmesi de buna karşı bir yönelim ve siyasi çizgi olarak kullanılır.

BÜYÜYEN İSYAN DALGASINDA TÜKENEN EMPERYALİZM

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

neoliberal politikalar iflas etti: emperyalizm can çekiyor, halkların öfkesi büyüyor

16

GENÇLİK

akademik demokratik mücadele ve gençlik

22

DÜNYA

"eşşaab yurid iskat'en- nizam"*

Devrimci Sanat Çelişkileri Sorgular!

Yaşadığımız çağda kapitalizmin giremediği ve hükmedemediği alan neredeyse yok denecek denli azdır. Tüm yaşantımızda burjuva-feodal araçlar ve ürünlerle etkileşim kurar, haliyle bünyemize sirayet etmelerinin önüne geçemeyiz. Toplumsal yaşamın bütün alanlarına içkin bir durumdur bu. Haliyle sanat alanına da sirayet etmektedir.

TDH'nin sanat alanına dair ifade ettiği temel proleter-kültür ve sanattır fakat sanat yaşadığımız coğrafyada karşılığı yaratılamayan ve halk kitlelerini birleştiremeyen bir ajitasyon ve propagandanın ürünü olarak toplumdan kopuk bir içerikle sunulmaktadır. Çünkü yaşadığımız coğrafyanın maddi gerçekliğinden beslenmemektedir. Üretim ilişkilerinin yarattığı formasyona dayanmamaktadır. Bununla birlikte proleter kültür ve sanatın içi tamamen boşaltılarak kitleler nezdinde ve bazı "devrimci" kurumlarda yozlaşmanın karşılığı olagelmeye devam etmektedir. Elbette bu duru-

mun ortaya çıkmasında düşmanın saldırıları etkili olmuştur fakat dayandığı esas nokta tam da yukarıda bahsini ettiklerimizdir.

HER SANAT PROLETER MİDİR?

Öncelikle tanımlanması gereken proleter sanatın ne olduğudur. Biz sanat ile ilişkimizi; özde proleter, biçimde ulusal olmakla beraber bütün halkın emperyalizme ve feodalizme başkaldırısı olarak, Yeni Demokratik Kültür üzerinden tanımlamaktayız. Yeni Demokratik Kültür, geniş kitlelerin anti emperyalist ve anti feodal savaşımının ürünüdür. Sanatımız bu savaşım ile harmanlanarak şekillenmektedir. Haliyle bu anlayış çerçevesi dışında kalan ve çeşitli soslara bulanarak sunulan sanat anlayışlarının elbette kitlelerde karşılık bulamayacağı, -belli oranlarda etkileşim sağlamanın aracı haline gelse de- saman alevi misali bozkırı tutuşturmaya yetmeyeceği aşikardır.

Burjuva-feodal sanat üretimleri-

nin esasını tüketim oluşturmaktadır. Halkı değerlerinden koparan, umudunu sistem içerisine kanalize eden ve kendisini yeniden üreten pespaye bir yere sahiptir. Çelişkilerinden uzaklaştırarak halkın öfkesini dindirmektedir. Elbette sanat bir savaşım alanıdır ve devrimciler-komünistler halktan beslenerek halkı beslemekle yükümlüdürler. Zira bu yükümlülüğün yerine getirilemediği aksine kendisini "devrimci hatta hatta komünist" olarak tanımlayan unsurların halkı değerlerinden kopardığı görülmektedir. Bedeller ödeyerek yarattığımız mirası bir çırpıda silip atan pratikler gün yüzüne çıktıkça, bu unsurların devrimci ya da komünist olmak dışında her şey olabildikleri açıkça ortaya serilmiştir. Elbette bu pratiklerin önceli ve daha tehlikeli versiyonlarıyla karşılaşmıştır fakat bu kadar yozlaşmış ve çürümüş haliyle karşılaşılmamıştır.

HALKIN SANATÇISI HALKIN SAVAŞÇISIDIR!

Devrimci mücadele ilerlemeler ve gerilemelerle; zaferler ve yenilgilerle var olagelmıştır. Ama nihayetinde zaferle taçlanacaktır. Demokratik Halk Devrimi'nin bayrağı dalgalanacaktır mevzilerimizde.

Halkın sanatçısı halkın savaşçısıdır anlayışı Proletarya Partisi'nde kendisini Yetiş Yalnız ile de göstermiştir. Yetiş yoldaş Proletarya Partisi'nin kültür sanat alanına yaptığı katkılarla ve silah elde direnişi ile toprağa düşerek bu ifadede tanımlanan bir yerde durmaktadır. Bunu, MLM ideolojisinin yaşadığımız coğrafyada kök vermesini sağlayan İbrahim yoldaşın yarattığı ideolojik-teorik-siyasal gıdadan beslenerek gerçekleştirmiştir. Barikatları tutan, alanlarda sloganlar haykıran, sahnede ezgilerle, marşlarla, dağ başlarında silah elde can bedelli bir mücadele tarihiyle gerçekleştirmiş ve bizlere miras bırakmıştır.

Proleter sanatın üretimi, Yetiş yoldaş ve nice devrimci-komünistin mirasından öğrenilmelidir. Sınıflı toplumlar gerçekliği sanatı da sınıfsal konulara göre biçimlendirir. Her üretim bir sınıfın dokusundan beslenmektedir. Haliyle ezilen halk yığınlarının acısını, öfkesini halkın kurtuluş mücadelesine yönlendirmeyen umutlarını bu hedef ışığında büyütmeyen bir sanat anlayışı hiçbir zaman proleter olamayacaktır. Ve bu temel dışında proleter içerikle sunulmaya çalışılan sanat, halkı buldukları mevzilerden geriye sürükleyen, devrimci-komünist mücadeleden uzaklaştıran bir muhteva arz eder.

Son süreçte devrimci sanat adına karşılaştığımız şeyler devrimci değerleri törpüleyen, halk nezdinde silikleştiren bir yere denk düşmüştür. Yozlaşmanın, yabancılaşmanın böylesine kök saldırdığı bir süreçte Yetiş yoldaştan öğrenerek ilerleyecek, yoldaşlarımızın yarattığı mirasın, değerlerin sömürülmesine izin vermeyeceğiz.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

DÜŞKÜNLEŞMENİN SİYASETİ, ZAYIFLIĞIN DÜŞKÜNLEŞTİRMESİ!

Bir döneme anti-komünist çizgisi ile damgasını vuran İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher “Güçlü olmak hanımefendi olmaya benzer. Birilerine öyle olduğunuzu söylemek zorundaysanız öyle değilsinizdir” sözü Tayyip Erdoğan ve faşist diktatörlüğün gerçekliğine oldukça uygun düşüyor. Sürekli “ne büyük bir devlet olduklarını”, “güçlerinin sınanmaması gerektiğini”, “yedi düvele meydan okuyacak kudrette olduklarını” adeta her dış ve iç politika sorununda tekerleme gibi kürsüde haykırıyor. Faşist Erdoğan ve şürekâsı, tekerleme gibi sürekli ne kadar güçlü ve büyük olduklarını her fırsatta dile getirip, iddialı sözlerle çıkışlar yaparken bağlı, bağımlı ve uşaklık ötesinde ilişkiye giremeyeceği emperyalistlerle masaya oturduğunda bu güç ve kudret “güneş görmüş kar” gibi erimekte, gerçeklikleri ortaya çıkmaktadır.

Suriye politikasında ABD adına daha fazla rol alma adına, ABD ile dahi gerginliği göze alan ama her defasında süngüsünü ışık hızıyla düşüren; Rusya’yı ABD emperyalizmine karşı pazarlık aracı yapmaya çalışırken elindeki kozları tek tek kaybeden gerçekliğini, yine kürsüye çıkıp “kendisine dev aynası” tutarak telafi etmeye çalışmaktadır. Her çelişkide ve soruna müdahale de güçlü olduğu vurgusuyla yola çıkıp aslında öyle olmadığını ispatlayan bir konuma düşmektedir. ABD’den izin almaksızın Suriye’de tek bir adım atamayan, son noktada belirlenmiş sınırlara dayanıp “dur” denilen noktada “mızızlanarak” da olsa durmaya mahkum olan bir çizgisi ve zorunluluğu, bölgedeki her gelişmede apaçık ortaya çıkmaktadır.

RİYAKARLIK, KRALDAN DAHA KRALCILIK, NATO’YA ELPENÇE DURMAK!

NATO’nun 3-5 Aralık’ta İngiltere’de gerçekleştirdiği liderler toplantısı öncesi, Tayyip Erdoğan ve şürekâsı NATO gündemlerine dair yine büyük sözlerle yola çıkmış, ancak toplantı sona erdiğinde büyük sözlerinin sadece suya yazılmanın ötesinde bir anlamı olmadığı ortaya çıkmıştır.

Tüm iç ve dış politika koordinatlarını Kürt düşmanlığı üzerine kuran faşist diktatörlük, NATO toplantısına da bu gündemle gitmiştir. NATO’da “YPG’nin terör örgütü olarak kabul

edilmesi”ni öncelemiş, hatta bunun olmaması durumunda NATO’nun genişlemesini de içeren “Baltık Ülkelerini Savunma Planı”nı veto edeceği tehditlerini savurmuştur. Baltık Ülkelerini Savunma Planı’nın, Rusya’yı kuşatma siyasetinin bir parçası olduğu ve NATO için hayati önemde olduğunu bile bile bu açıklama yapılmıştır. Ancak zirvenin sonunda “YPG konusunda NATO müttefiklerinin farklı düşündüğü ve bir sonuç çıkmadığı” ilan edilirken, Baltık Savunma Planı veto tartışmalarını gündem dışı tutarak onaylanmıştır. Faşist diktatörlüğün, NATO içindeki etki düzeyi sadece bu kadardır.

Faşist diktatörlüğün sözcüsü Tayyip Erdoğan, NATO toplantısında sadece bunu onaylamamıştır. ABD’nin Çin’le ticaret savaşına destek olacak NATO kararına da imza atmıştır. Almanya ve Fransa, ABD’nin Çin’e karşı başlattığı bu mücadelede temkinli tutumunu kaldırması da dikkat çeken bir başka nokta olarak kaydedilmelidir. Yine yakın “dostu” Rusya’nın tehdit olarak kabul ettiği NATO bütçesinin artırılması kararına da el kaldırmıştır.

Tayyip Erdoğan, Suriye ve Rojava’da işgalci konumuyla büyük ve keskin çelişkilerin bir parçası olmayı göze alırken, oluşan bu tabloda NATO’nun varlığına ve misyonuna yönelik tartışmalara üst perdeden girmeyi de ihmal etmemiştir. Her fırsatta AB, NATO vs’yi sorgulayıp misyon tartışması yapan Tayyip Erdoğan, Macron’un “NATO’nun beyin ölümü gerçekleşti” çıkışına “asıl sizin beyin ölümünüz gerçekleşti” diyerek keskin bir NATO’cu kesilmiştir. Yine Tayyip Erdoğan Almanya, Fransa ve İngiltere gibi Avrupalı efendileriyle dörtlü zirve gerçekleştirmiş ve ne kadar verimli bir toplantı yaptıklarını ve bunun devamının geleceğini de ilan etmiştir. “Batılı emperyalist” güçlere karşı her çıkış yalancadır, sahtekarcadır ve bir uşağın acizliğinin ötesinde değildir. Tayyip Erdoğan’ın bir uşağa yakışan bu tutumları adeta bir döngü gibidir. Sürekli, kararlıdır, istikrarlıdır.

NATO gündemli gelişmelerde Tayyip Erdoğan ve faşist diktatörlüğün, önelerine sunulan planlara olabildiğince uyumlu olan hali dışında, NATO’nun hala “Batı emperyalistleri” için kolay vazgeçilir bir ittifak olmadığı 3-5 Aralık toplantısında görülmüştür. ABD

emperyalizmi bu toplantıya ağırlığını koymuş, Çin ve Rusya siyasetinde geçici de olsa istediğini koparmıştır. ABD’nin gerileyen bir güç olmasına rağmen hala emperyalist güçler içinde etki düzeyinin belirleyici konumda olduğu görülmektedir. AB emperyalistleriyle ABD arasındaki ilişki ve çelişkide ABD hala belirleyen konumdadır. Ancak bu güçlerin direnci sürekli artmakta, güç dengeleri ve ilişkileri ise ABD’nin planlarını bozacak düzeye getirmemektedir. Bu dengenin bir süre daha devam edeceği, özellikle emperyalist sistemin hem politik hem de ekonomik düzeyde yaşadığı krizin yarattığı kaygının birbirlerine belli bir dönem daha güçlü şekilde ihtiyaç duymayı dayattığı görülmektedir. Ancak aynı krizli durumun çelişkileri keskinleştirmesi ve gerginlikleri arttırması ise kaçınılmazdır. Krizin üstesinden gelinemeyen her anlaşma ve uzlaşma daha keskin çatışma ve gerginlik anlamına gelmektedir. Bu gerçeklik, emperyalistlerin uşağı yarısı-sömürge yarı-feodal ülkelere yönelik politik yaklaşım içinde geçerlidir. Bu ülkelere verilen küçük tavizler, krizin büyümesine paralel tahammülsüzlük eşliğini düşürecektir.

KOLEKTİF HIRSIZLIK, HIRSIZLAR ÇETESİNDE YARILMA!

Türk hakim sınıflarının dış politikadaki gelişmeler her ne kadar esas gündemini oluştursa da iç çatışma ve yarılmalarda boyut kazanmaktadır. Özellikle AKP ve Tayyip Erdoğan kliği, kendisini zayıf düşürecek her girişimi henüz başlangıç aşamasında boğma siyasetini incelemektedir. Tayyip Erdoğan Davutoğlu’nun “gözbebeği” Şehir Üniversitesi’ni adeta ablukaya almış ve kendisinden kopan güçleri bunun üzerinden yıpratmaya çalışmaktadır. (Devlet desteği olmadan yaşayamayacağını ilan eden Şehir Üniversitesi aynı zamanda Türk burjuvazisinin bürokratik karakterini ve yapısını da göstermesi açısından oldukça dikkate değerdir) Tayyip Erdoğan, atadığı Başbakanı, maliye ve ekonomiden sorumlu bakanları “hırsızlıkla” suçlama noktasına gelmiş ve hırpala siyasetinde pişkince el yükseltmiştir. Bu durumun egemen sınıf klikleri arasındaki çatışma ve gerginliğe benzin dökeceği, çatışmaların tırmanarak artacağı anlamına gelmektedir.

Faşist diktatörlük iç ve dış politikada krizli yapısı, ekonomide tüm “büyüme” verilerine rağmen gizleyemediği kriz durumu onu Kürt ulusuna, işçi ve emekçi sınıflara karşı daha pervasız saldırı konumuna sokmaktadır. Durmaksızın artan vergiler, alım gücünün emekçiler için günden güne erimesi, küçük üreticinin kriz içinde debelenmesi, Kürt ulusuna içeride ve dışarıda imha ve inkar dayatması, kadın cinayetlerinin bir toplumsal cinnet halinde vuku bulması, ezilen inançlara yönelik yok sayma, gençliğin umutsuzluk girdabı içine sürüklenmesi biriken öfke ve yığılan çelişkiler anlamına gelmektedir. Bu noktada oluşan bu çelişkileri sakinleştirecek, bunu terbiye edecek bir yaklaşım emekçiler için öldürücü bir şekilde faşizmin pençelerine mahkum kılınmak anlamına gelmektedir. Özellikle halk safları içinde parlamentarist güçlerin etkisi ve izlediği politik çizgi faşizmin saldırgan politikasında mücadeleciler için ayağında pranga durumundadır. HDP’nin kendilerini bir bardak suda boğmaya hazır olan tescilli katil ve faşist Devlet Bahçeli ile muhabbetleri, “sine-i millet tartışması” yapanları adeta linç etme girişimleri ve atanmış kayyumlar içinde “neden kadın yok” şekline bürünen küçük düşürücü sorgulama biçimleri ve bir bütün mahkum ve biat eden siyasi çizgi içinde erken seçim çağrısı yapacak kadar uç noktalara savrulan durumu mücadeleyi keskinleştirmede sakinleştirici etki yaratma ereklidir. Bu reddedilmeli, mahkum edilmelidir.

Komünistlerin görevi faşizme karşı mücadeleyi keskinleştirmek, mücadeleyi keskinleştirmenin önünde engel olan ideolojik tutumlara karşı keskin bir ideolojik mücadele hattı örmektir. Zira dünyada yaşanan gelişmeler, halk hareketlerini ortaya çıkaran zemin ve koşullar ülkemizde de söz konusudur. Bu durum çelişkilerin büyümesi, harekete geçme arayışı içinde olan geniş kesimlerin varlığına delalettir. Buna hazır olmak, bu dalgayı karşılayacak konumlanış, düşünsel yaklaşım, ideolojik tutum ve politik hazırlık elzemdir. Yönelim ve ele alışımız devrimci silahlı savaşımın ivme kazanmasını sağlayacak, iktidar perspektifli mücadeleye odaklanacak bir duruş ve tutum olmalıdır, olacaktır.

Toplu İntihar, Sistemin Yarattığı Bir Sorundur

Geçtiğimiz tarihlerde TV ekranlarına “son dakika” olarak İstanbul Fatih’te “bir evde ölü bulundu” haberi yansıdı. Bu olay sıcaklığını korurken bu sefer de Antalya’da aynı içerikli başka bir haber ekranlarda “son dakika” olarak verildi. Peş peşe iki aile “toplu intihar” ederek yaşamına son verdi. Yaşamını yitirenler hakkında ön plana çıkarılan “intihar” olgusu ve toplu intihar için kullandıkları siyanür oldu. Siyanürü nasıl buldukları ile “katilin kim” olduğunun peşine düşüldü. Meseleyi dram olarak yansıtarak, nedenleri sorgulamanın önüne geçilmiş oldu. “Bu insanlar neden intihar etmek zorunda kaldı” sorusu havada asılı kaldı. Bu tesadüf olmayıp, sorunları kapitalist sistemle ilgisi olmadığını göstermek adına bilinçli olarak yapılan bir manipülasyon bilgi kirliliği ve gerçekleri saklama politikasıdır. Toplu intiharların nedeni kapitalizmdir, bu sömürücü düzenin kendisidir.

Sistemi sorgulayan ve sistemin bu insanları yaşamdan kopardığını söyleyen olmadı. Sorumluluğu “intihar ettiler” deyip yaşamına son verenlerin üzerine attılar. En yakınları veya komşularının “işsizdi, çalışmıyordu, borçları vardı. Ev kirasını bakkal borcunu ödeyemiyordu” şeklindeki beyanlarından bir sistem sorunu değil, bir dram çıkarıldı. Sistemin istediği

tam da budur. Zira sorunu yaratan sistem, meseleyi dram, psikoloji gibi oldukça suni noktalardan açıklayarak gerçeklerin görülmesi engellemektedir. İşsizlik, yoksulluk, yoksunluk, sefalet ve bunlar yaratan kapitalist sistemin görülmesi, açığa çıkması büyük bir gayretle engellenmektedir.

Kapitalist sistem için insan hayatının değeri, kullanım ve değişim değeriyle ilgilidir. Gölgesinin satamadığı ağacı kesen kapitalizm, insanı bir iş gücü olarak görür. Kendisine artı değer ve kâr sağlamayan işgücünün bir önemi de yoktur. İşsizlik, açlık, yoksulluk, sefalet kapitalizm için sorun değildir. Tek sorun vardır kapitalizm için; azami kâr.

Neoliberal politikalarla, emperyalist sermaye devasa oranda birikim elde ederken, dünya halkları daha da yoksullaştı. Zengin ve yoksul arasındaki uçurum giderek açıldı. Dünya zenginliği bir avuç kodamanın elinde toplanırken, milyonlarca insan aç, susuz ve sefalet içinde yaşamaya mahkum edilmiştir.

Dünya halklarını sefalete sürükleyen neoliberalizm Türkiye’de de 1980’lerden beri dönem hükümetlerince harfiyen uygulandı. Sanayiden tarıma, sağlıktan eğitime tüm alanlar emperyalist talana açıldı. Bunun kaçınılmaz sonucu olarak halk yoksullaştı. Yoksul-

lun da yoksulu haline geldi.

Gelinen noktada, neoliberalizm de kapitalizmi yapısal krizden kurtarmadı. Uzunca bir süredir devam eden kriz, diğer krizlerde olduğu gibi önce yoksul emekçi halkı etkilemiştir. Yapısal krizin devam etmesi orta sınıfı giderek yoksullaştırıyor. Yeni bir birikim süreci bulunana dek kriz devam edecektir. Bu süreç yoksulları daha yoksullaştırırken orta sınıfı da işsizliğe yoksulluğa itmektedir.

Krizin en çok etkilediği ülkelerden biri Türkiye’dir. Egemenler ekonomide yaşanan kriz halini ne kadar çok gizlemeye çalışsa da o kadar çok açığa çıkmaktadır. Enflasyon oranlarından işsizlik rakamlarına kadar, her alanda kriz hali alenen ortadadır. Kapanan işyeri sayısı ve konkordato ilan edenler her geçen gün artıyor. İşçiler, emekçiler borç yükü altında geçinmeye çalışıyor. Bu sefalete karşı egemenler ekonominin uçuşa geçtiğini söyleyebiliyor fakat mızrağın çuvala sığmadığını en acı ve trajik biçimiyle toplu intiharlar göstermektedir. İntihar edenlerin orta sınıfa mensup olmaları yaşanan yoksullaşmanın, kriz karşısındaki çaresizliğin boyutunu göstermesi açısından önemlidir.

Kapitalizmin yarattığı bu yoksulluğun kaçınılmaz sonucu olarak bugün, “intihar” olayları yaşanmaktadır. “İnti-

har” ederek yaşamına son verenler bizim gibi yarı-sömürgelerle sınırlı değildir. Kriz içinde olan Avrupa’da intihar oranı %28 oranında artmıştır.

Bir yarı-sömürge ve yarı-feodal ülke olan Hindistan’daki emperyalist tarım politikaları nedeniyle yarım milyon çiftçi intihar etmiştir. 2018 yılında Türkiye’de bin kişi intihar etmiştir. İntiharlar, yoksulluk, borç yükü ve bunların yarattığı kişisel sorunlar etrafında kapitalizmin ezilen-yoksul halka başka bir yaşam olanağı tanımadığının ifadesidir.

Egemen sınıflar, kendilerini teşhir eden intihar olaylarına karşı bilindik yöntemler sergiliyor. Toplu intihar edenlerin psikolojik durumunu ön plana çıkarmaya çalışıyor. Trajik hikayelere yaratarak toplumda sisteme karşı bir tepkinin oluşması en başından kesiliyor. Sistemin yarattığı, doğrudan insan yaşamının sona ermesiyle sonuçlanan olaylar karşısında toplumda bir suskunluk-tepkisizlik oluşturuluyor. Sömürünün ve sefaletin karşısında sisteme biat eden “köle” ruhlar isteniyor. “İşsizlik”, “ailevi sorunlar”, “anti-depresan kullanımı”, “psikolojik sorunlar” gibi etkenler ön plana çıkarılarak sorun tamamıyla kişiselleştirilip, sistemden-kapitalizmden uzaklaştırılmaktadır. Öyle ki Çin’de intihar edenler için “terörist” dahi denilmiştir. Kişiler üzerinden sömürücü düzen kendisini aklamaktadır. O tek tek sayılan, intihar nedeni olarak gösterilen her bir olguya insanları sürükleyen kapitalist düzendir.

Emperyalist kapitalist sistem ezilenlere ve sömürülenlere başka bir yaşam olanağı tanımıyor. Bunun kaçınılmaz sonucu olarak yaşam ve ölüm arasında bir tercih yapmak zorunda bırakılıyor. Bu durum başka bir gerçeği daha açığa çıkarmaktadır: Sosyalizmin, kapitalizme alternatif bir sistem olarak güncelliği ve yakınlığıdır. Toplumun, onu, sürüklendiği bu çıkılmaz cendereden çıkaracak nesnel gerçeklik sosyalizmdir. Kapitalizme ve onun yarattığı sorunlara karşı güçlü ve etkin mücadele, Demokratik Halk Devrimi’ne ve ardından sosyalizme doğru atılacak en önemli adımdır.

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'ndan işçi buluşması

HABER MERKEZİ- Birçok sendika şubesinin içerisinde bulunduğu İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu Şişli'de bulunan Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Evi'nde sendika üyelerinin, işçi temsilcilerinin, sendika yönetici ve çalışanlarının katılımıyla toplantı gerçekleştirdi.

Toplantıda birçok işçi temsilcisi ve sendika yöneticisi söz aldı. Konuşmacıların birçoğu asgari ücretin açlık sınırı altında olmasına, işçilerin as-

gari ücretle geçinemediğine, vergideki adaletsizliğe, kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesine, örgütlenme sorununa, sendikaların mevcut durumuna, son dönemde gerçekleşen intiharlara değindi. Şubeler Platformu'nun tüm bu sorunlar karşısında ortaklaşa

mücadeleyi büyütmesinin, birlik olmasının önemli ve değerli bir yerde durduğuna vurgu yapıldı.

Belediye-İş İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Erol Özdemir konuşmasında kıdem tazminatına, vergideki adaletsizliğe değindi. Özdemir "İşçilerin sorunları ortak, bizler de bir yerden yol yürümek istiyoruz" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Deriteks Sendikası fabrika komite temsilcisi Cahit Gündoğu "Daha önceden böylesi bir platformun olması bizim aleyhimize. Birleşmekten başka seçeneğimiz var mı?" dedi.

Deriteks CPS işyeri temsilcisi ise patron sendikalarını teşhir etmenin de işçilerin görev ve sorumluluğu olduğuna vurgu yaptı. Deriteks'in örgütlü olduğu işyerinde bir gecede başka bir sendikanın girerek sözleşme yaptığını dile getiren işyeri temsilcisi "Böyle işveren sendikaları da var. Bu sendikaları teşhir etmemiz gerekiyor. Zeki olmak değil, davamızda ısrarcı olmamız gerekiyor. Sadece kendi fabrikalarımızı değil diğer fabrikaların da örgütlenmesine kafa yormamız gerekiyor. Kısacası yüzümüzü sınıfa dönmemiz lazım" dedi.

Bir tersane işçisi ise artan intiharlara değinerek bunların sebebinin yoksulluk, borçlanma, işsizlik olduğunu vurguladı. AKP döneminde 16 grevin yasaklandığına da vurgu yapan tersane işçisi, kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi konusunda ise kıdem tazmi-

natına kırmızı çizgimizdir diyen sendikaların tutarlı olması gerektiğini vurguladı. Tersane işçisi son olarak "Bir tersane işçisi olarak bu platformu çok değerli buluyorum. İleri işçiler olarak bizim sendikalara müdahale etmemiz gerekir. Asgari değil insanca yaşama yetecek ücret" diyerek konuşmasını bitirdi.

Şubeler Platformu Sekreteryası üyesi ve Belediye-İş İstanbul 2 Nolu Şube işyeri temsilcisi Sercan Mersin "Asgari ücret tespit komisyonu bir tiyatro. Orada bulunan 'işçi temsilcileri' ise figüran oluyor. Asgari ücret masada değil, mücadele alanında belirlenir" dedi.

Kapanış konuşmasını gerçekleştiren Sinan Ceviz, İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'nun gerçekleştirdiği bu toplantıda yapılan konuşmaların çok değerli olduğuna ve bu konuşmalardan çıkan sonuçlarla platformun önündeki süreci taleplere göre şekillendireceğine dair konuşmasını gerçekleştirdi ve toplantıyı sonlandırdı.

Ergün Atalay yeniden Türk-İş Genel Başkanı oldu

HABER MERKEZİ- İmzaladığı satış sözleşmesi üzerine mikrofonun açık olduğunu fark etmeyecek Çalışma Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk'a "Uzatsak işi karıştıracağız, en azından kapattık böyle" diyen Ergün Atalay Türk-İş 23. Olağan Genel Kurulu'nda yeniden başkan seçildi.

Sadece Ergün Atalay genel başkan olarak kalmadı, işçiyi masada satma işini "kapatmaya" çalışan tüm kadro yerini korudu. Türk-İş Genel Sekreteri Pevrul Kavlak, Genel Mali Sekreter Ramazan Açar, Genel Eğitim Sekreteri Nazmi Irgat ve Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Eyüp Alemdar da koltuklarında kaldı.

Bozankaya'da işten atılan işçilerin direnişine polis saldırdı

HABER MERKEZİ- Ankara'da faaliyet yürüten elektrikli otobüs, metro ve tramvay üreticisi Bozankaya A.Ş.'de, DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası'na (Birleşik Metal-İş) üye oldukları için işten atılan işçilerin fabrika önünde sürdürdüğü direnişe polis saldırdı. İşten çıkarılan işçilerin sayısı 30 oldu.

Bozankaya A.Ş.'de Birleşik Me-

tal-İş'in yetki başvurusunda bulunması sonrası baskı yapan patron, sendikadan istifa etmeyen 30 işçiyi işten attı.

İşten atıldıktan sonra işçiler fabrika önünde başlattıkları direnişi sürdürüyor. Bu sabah fabrika önünde işleri ve anayasal hakları için direnen işçiler, bir kez daha polis saldırısına uğradı. Polis, işçileri fabrika önünden

uzaklaştırıldı. Fabrikaya giden yola kalkanlarla etten duvar ören polis, işçileri direniş yaptıkları alana yaklaştırmadı.

NE OLMUŞTU?

Ankara Sincan ve Kazan'da kurulu Bozankaya A.Ş. işletmesinde çalışan işçiler, Birleşik Metal-İş'e üye oldu. İşletme genelinde çoğunluğu sağlayan Birleşik Metal-İş Sendikası, Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'na yetki tespiti için başvuruda bulundu. Bunun üzerine Bozankaya patronu, işçilerin örgütlenmesini engellemek için baskıya başladı.

Patron, işçilerden TC kimlik numaraları ve e-devlet şifreleri alınarak sendikadan istifa ettirmek için baskı yaparken, sendikadan istifa etmeyenleri çıkışla tehdit ediyor. İstifa ve iş baskısı sonucu 30 işçi işten çıkartıldı.

Talepleri kabul edilen tutsaklar açlık grevini sonlandırdı

HABER MERKEZİ—Osmaniye 2 No'lu T Tipi Kapalı Hapishanesi'ndeki tutsakların, kötü muamele ve hak ihlallerine karşı 12 Kasım'da başlattıkları açlık grevi, taleplerin kabul edilmesi üzerine

sonlandırıldı.

30 tutsak yasal olan haklarının ellerinden alındığını, ayakta sayım dayatmasına maruz kaldıklarını ve bunu kabul etmeyenlerin darp edilip haklarında disiplin soruşturması açıldığını belirtirken, buna karşı 23 gündür açlık grevi eylemindeydi.

3 Aralık'ta hapishane idaresiyle görüşen tutsaklar, hak ihlallerinin ortadan kaldırılacağı yönünde söz

almaları üzerine 4 Aralık itibariyle açlık grevini sonlandırdı.

MARAŞ TÜRKÖĞLU'NDA EYLEM DEVAM EDİYOR

Öte yandan Maraş Türkoğlu 1 No'lu L Tipi Kapalı Hapishanesi'nde kalan dört siyasi tutsak, askeri nizamda sayım dayatmasına karşı 25 Kasım'dan bu yana süresiz dönüşümsüz açlık grevinde.

Açlık grevindeki tutsaklar, askeri nizamda sayım dayatmasına son verilmesini istiyor.

Bunun yanı sıra koğuş birleşme taleplerinin yerine getirilmesi, hapishane girişinde çıplak arama dayatmasının son bulunması, koridorda askeri nizamda yürüyüş dayatmasının son bulması da tutsakların taleplerinden.

Ayrıca keyfi disiplin cezalarının iptal edilmesi, yaka kimlik kartı taşıma uygulamasından vazgeçilmesi, gazetelere dönük yasağın kaldırılması; kitap, mektup ve kargolarının verilmesi de diğer talepler.

Askerler tarafından katledilen Murat Kaya abluka altında defnedildi

HABER MERKEZİ- Ağrı'nın Tutak ilçesine bağlı Soğukpınar köyünde 6 Aralık günü yapılan operasyonda askerler tarafından katledilen Murat Kaya'nın cenazesi 3 günün ardından asker ve polis ablukası altında defnedildi. İşkenceyle gözaltına alınan köylüler ise hala avukatlarıyla görüşürmüyor.

Ağrı'nın Tutak ilçesine bağlı Soğukpınar köyüne 6 Aralık günü sabah saatlerinde askerler tarafından operasyon yapıldı ve çatışma çıktı. Aynı gün İçişleri Bakanlığı tarafından operasyonla ilgili yapılan açıklamada, köyde 4

PKK'linin şehit düştüğü açıklanmıştı.

Çatışma esnasında Murat Kaya adlı köylü de katledildi. Kaya'nın cenazesi ise 3 gündür ailesine verilmeyordu. Kaya'nın cenazesi

gece geç saatlerde asker ablukası altında defnedildi. Cenazenin defnedilmesi sırasında ise kimsenin bulunmasına izin verilmedi.

ZOZAN KAYA 3 AYLIK BEBEĞİYLE GÖZALTINDA

Öte yandan, operasyon sonrası onlarca köylü gözaltına alındı.

İfadelerin işkence altında alındığı söylenirken Jandarma Komutanlığı'na giden avukatlar ise içeri alınmıyor. Gözaltındakilerin durumuna ilişkin ise haber

alınmıyor. Öldürülen Murat Kaya'nın eşi Zozan Kaya da hala gözaltında tutulurken, 3 aylık bebeğinin emzirilmesine ise izin verilmiyor.

Köylülerden alınan bilgilere göre gözaltında bulunanların isimleri şöyle: Hanım Aksoy, Gönül Aksoy, Birgül Çetin, Zozan Kaya, Cemal Aksoy, Ahmet Aksoy, Kemal Aksoy, Sıddık Çetin.

Cemal Aksoy'a ise işkence edildiği ve Van eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde askerlerin gözetiminde tedavi gördüğü iddia ediliyor.

HDP'li dört belediyeye daha kayyum atandı

HABER MERKEZİ- Batman'da ve Van'da, HDP'li Belediye Başkanları görevden alındı, yerlerine kayyum atandı.

Batman'ın Beşiri ilçesine bağlı İki-köprü Belde Belediye Başkanı Os-

man Karabulut, hakkında yürütülen "terör soruşturması" gerekçe gösterilerek görevinden uzaklaştırıldı. HDP'li Karabulut yerine, Beşiri Kaymakamı Sinan Aşçı'nın kayyum olarak atandığı öğrenildi.

MURADIYE

Hakkında yürütülen soruşturma gerekçe gösterilerek gözaltına

alınan HDP'li Muradiye Belediye Başkanı Yılmaz Şalan'ın yerine Kaymakam Erkan Savar kayyum olarak atandı.

Valilikten yapılan açıklamada, Muradiye Belediye Başkanı Yılmaz Şalan hakkında "Terör örgütü propagandası yapmak" ve "terör örgütüne üye olmak" suçlarında yürütülen soruşturmanın devam ettiği belirtildi.

ÖZALP

Gözaltına alınarak görevden uzaklaştırılan HDP'li Özalp Belediye Başkanı Yakup Almaç'ın yerine ise Özalp Kaymakamı Abdulkadir Çelik kayyum olarak atandı.

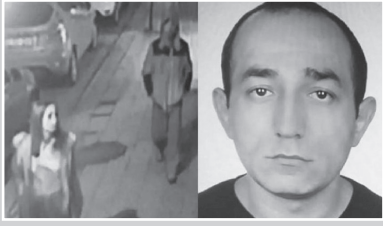
Valilikten yapılan açıklamada, Özalp Belediye Başkanı Almaç'ın "terör örgütüne üye olmak, suçu ve suçlu-yu kayırma" suçları iddiasıyla yargılandığı ifade edildi.

BAŞKALE

Gözaltına alınan HDP'li Başkale Belediye Başkanı Erkan Acar'ın yerine ise Başkale Kaymakamı Asım Solak kayyum olarak atandı.

Valilikten yapılan açıklamada, Acar'ın hakkında Van Cumhuriyet Başsavcılığınca yürütülen soruşturma gerekçe gösterilerek görevden alındığı ifade edildi.

Ceren Özdemir'in katili yalnızca Özgür Arduç mu?

Ordu'da üniversite öğrencisi Ceren Özdemir evinin önünde Özgür Arduç isimli şahıs tarafından bıçaklanarak katledildi. Katil Özgür Arduç'un, 14 yıl önce de bir çocuğu öldürdüğünü, 2018'de açık hapisneden firar ettiği, 2018'de ise hırsızlık yaparken yakalandığı tekrar tutuklandığı ve sonrasında "Yargı Reformu Paketi"nden yararlanarak açık hapisneden bir kez daha firar ettiği ifade edildi.

Her katledilen kadından sonra katile ilişkin çıkan haberlerin hepsi özünde aynı diyebiliriz; eski eşi tarafından katledilen Ayşe Tuba Arslan'ın eşinden gördüğü şiddete karşı 23 kez suç duyurusunda bulunduğu ortaya çıktı. 10 suç duyurusundan 5'i "delil yetersizliği gerekçesiyle" takipsizlikle sonuçlandı.

Katledilen kadınlara dair bizleri aynı zamanda öfkeleniren örnekleri çoğaltabiliriz. Katiller, devlet tarafından "yakalanamıyor", "iyi hal" uygulanıyor bir anlamıyla sırtları sıvazlanıyor. Serbest bırakılıp bırakılmaması, "iyi hal" indirimi uygulanmaması, kadınların mücadelesi ne kadar güçlü ise o oranda değişiyor. Diyebiliriz ki katillerin cezasının verilmesinde "hukuk sistemi" değil kadınların mücadelesi belirleyici oluyor.

Devlet bir yandan katilleri serbest bırakıp onları "cezasızlık" zırhıyla kuşatırken bir yandan da kadınların, kadın katliamlarını durdurmak için yürüttüğü mücadeleye saldırıyor. Katilleri tutuklamayan, "yakalayamayan" devlet, Esenyurt'ta 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü ile ilgili bildiri dağıtan kadınları gözaltına alarak tutukluyor.

Ceren'in ve diğer katledilen kadınların katilinin tek bir kişi olduğunu söyleyebilir miyiz? Katil yalnızca Özgür Arduç değil kadın cinayetlerinin önünü açan, katilleri iyi hal indirimleriyle ödüllendiren, serbest bırakan devletin ta kendisidir.

Bir YDK Okuru

Kadıköy'de dans eden kadınlara polis saldırısı

HABER MERKEZİ- Kadıköy'de, Şilili kadınların erkek şiddetini protesto etmek için düzenlediği danslı eylemde polisin saldırması sonucunda gözaltına alınan kadınlar adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı. Avukat Esin Yeşilirmak, gözaltına alınan Ayşen Ece Kavas ve Yaprak Okatalı'da ciddi darp izleri olduğunu söyleyerek şikâyet dilekçesi verdiklerini kaydetti.

Şili'de kadınların kadın cinayetlerine, cinsel saldırı ve istismar olaylarına karşı başlattığı danslı protesto İstanbul'da da yapıldı. Şili'deki kadınlarla dayanışmak

amacıyla Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun (KCDP) çağrısıyla Kadıköy'de bir araya gelen kadınlara polis saldırmıştı. Polis saldırısında Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP) Temsilcisi Ayşen Ece Kavas, Kadın KCDP Genel Sekreteri Fidan Ataselim, Sevda Yeniköylü, Nisa Kör, Yaprak Okatalı ve Seda Elhan Barbaros gözaltına alınmıştı.

Kadınlar, Kartal'da bulunan Anadolu Adliyesi'nde savcılık ifadelerini verdi. Kadınların hukuki sürecini takip eden avukat Tuba Torun sosyal medya hesabından, kadınların adli kontrol şartıyla serbest

bırakıldığını açıkladı.

'DARP EDİLDİLER'

Avukat Esin Yeşilirmak, gözaltına alınan Ayşen Ece Kavas ve Yaprak Okatalı'da ciddi darp izleri olduğunu ifade ederek Kavas'ı darp eden çevik kuvvet polisinin kask numarasını alıp hakkında şikâyet dilekçesi verdiklerini söyledi.

Kadınlar, "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet, Cumhurbaşkanlığına hakaret, Türkiye Cumhuriyeti Devletini, Devletin Kurum ve Organlarını Aşağılamak"la suçlanıyor.

23 yaşındaki üniversite öğrencisine, kitap ve bere gerekçe gösterilerek 9 yıl hapis cezası verildi

HABER MERKEZİ- Eskişehir Anadolu Üniversitesi Sanat Tarihi bölümü öğrencisi 23 yaşındaki Furkan Sevim'in evinde, Nihat Behram'ın kaleme aldığı İbrahim Kaypakkaya biyografisi "Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit" adlı kitabın ve bir adet üzerinde yıldız olan siyah şapkanın bulunması

"DHKP-C örgüt üyeliği ve zincirleme örgüt propagandası yapmak" kapsamında suç sayıldı.

Sevim, 3 Aralık'ta görülen karar duruşmasında silahlı örgüt üyeliği suçlamasıyla 7 yıl 6 ay, zincirleme örgüt propagandası yapma suçlamasıyla da 2 yıl 3 ay olmak üzere toplam 9 yıl 9 ay hapis cezası aldı. Dosya istinaf mahkemesinde.

Üniversite 3. sınıf öğrencisi olan Sevim, 2018 yılında Eskişehir'de sosyal medya hesabının BİMER/CİMER'e şikâyet edilmesi üzerine evi basılarak gözaltına alınmıştı. Ev aramasında el konulan "Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit" kitabı, siyah bir şapka, hapisane komisyonundan

"görüldü" damgasıyla geçen, tutuklu öğrencilerden gelen mektup ve Mahir Çayan'ın SBF konuşmasının çıktısı suç unsuru sayılmıştı.

Sevim kararına ilgili şunları söyledi:

"Ülkemizde her gün adaletsizliklerin üzerine bir yenisi daha ekleniyor. Bugün benim yaşadığım da bunlardan yalnızca bir tanesi. Ev baskınında suç unsuru sayılabilecek somut bir şey bulunamayınca ev eşyalarımın, kitaplarımın, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile dayanışma içerisinde olmamdan suç yaratıldı. Soruşturma gizlilik kararı bulunduğu dönemde, Anadolu Üniversitesi de bu soruşturmayı gerekçe göstererek okulda ayrı bir disiplin soruşturması başlattı."

Filipinler'de halka zulmeden toprak ağası Yeni Halk Ordusu tarafından cezalandırıldı

HABER MERKEZİ- 30 Kasım günü Filipinler Komünist Partisi'ne bağlı Yeni Halk Ordusu Güneybatı Negros Cephesi'nin yaptığı açıklamaya göre, halka zulmeden toprak ağası John Paul Sola 17 Kasım günü bir pusu sonucu Kabanlakan'da (Filipinler) cezalandırıldı.

Yeni Halk Ordusu'nun yaptığı açıklama şu şekilde:

"Sitio Lumbia, Barangay Camansi, Barangay Tampalon ve ve Kabanlakan City'de John Paul Sola'nın halka uyguladığı zulüm son buldu."

Sola'nın halka uyguladığı suçlar arasında toprak gaspı, köylülerin hapsedilmesi ve vurulması var.

Yeni Halk Ordusu yaptığı eylemle uzun süredir bölgede hüküm süren toprak ağası Sola ailesini bir kez daha uyardı.

“Kendi Değerlerini Harcayanlar, Başkalarının Değerlerini Savunamazlar!”

Geçtiğimiz günlerde Almanya'nın Frankfurt kentinde “Yeni Demokratik Gençlik” ismini kullanan grup tarafından gerçekleştirilen kültür-sanat festivalinde devrim ve komünizm şehitlerinin pankartlarının asılı olduğu sahnede bir oryantal dans gösterisi sahnelenmiş, devrimci-demokratik kamuoyundan gelen sert eleştiriler sonrası bu durum festivali düzenleyen kurum tarafından “homofobi”, “transfobi” ve “kadın düşmanlığı” olarak nitelendirilmişti. Yeni Demokrasi Gazetesi olarak LGBTİ+ aktivisti olarak faaliyet yürütmüş Deniz Tunç ile bir söyleşi gerçekleştirerek konu ile ilgili görüşlerini sorduk.

YENİ DEMOKRASİ- Merhaba Deniz, öncelikle Yeni Demokrasi okurları için önce kısaca kendini tanıtabilir misin?

DENİZ TUNÇ- 35 yaşındayım, trans aktivistim. En son çalıştığım kurum kapandığı için şu an bağımsız aktivistim. İnsan hakları üzerine çalışıyorum.

YD- Türkiye’de LGBTİ+ aktivistlerinden biriydin, biraz oradaki çalışmalarından bahsedebilir misin bize?

TUNÇ- İnsan hakları ama daha çok trans hakları temelli çalıştım bugüne kadar ama tabii ki bütün öteki kimlikler üzerine de mücadele yürütmüş bir insan hakları savunucusuyum.

YD- Geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen festival Yetiş Yalnız’a ithaf edildi ve bir oryantal dans gösterisi gerçekleştirildi ve devrimci kamuoyundan bu duruma yöneltilen sert eleştirilere karşılık resmi bir açıklama yapıldı ve bu durum “homofobi” ve “transfobi” olarak nitelendirildi. Öncelikle “transfobi” nedir tam olarak? Çünkü biz burada bu kavramın manipüle edildiğini düşünüyoruz. Önce bunu biraz açarsanız seviniriz.

TUNÇ- Transfobi, kişinin cinsiyet kimliğinden ötürü uğradığı ayrımcılık, haksızlık ve nefret söylemi olarak nitelendirilebilir kısaca. Ancak ben dahil, bir trans kadın olarak tepki gösterdim ve oradaki oryantal dansı yapan kişinin trans olduğunu sonradan öğrendim. Hem festivali dü-

zenleyen kurum hem de bu duruma destek veren bazı LGBTİ+ örgütler aktivizm yapıyorlar ama transfobinin ne olduğunu bilmiyorlar ve transfobinin içini boşaltıyorlar.

YD- Bunu biraz açar mısınız Deniz, yani bu kavramların içini boşaltılması meselesi...Transfobi kavramının içi nasıl boşaltılıyor sence bu mesele üzerinden?

TUNÇ- Şimdi bakın, ben bir trans ka-

dın olarak yolda yürürken bir esnafın kapısının önüne tükürdüğümde bunun için eleştiriliyorsam buna transfobi diyemem ben ama ne yazık ki aktivist camiada bazı kişiler ipe sapa gelmez her şeyi “ben şunu yaptım beni işten çıkardılar, bu transfobi” olarak nitelendiriyor. Bunun nedenini ortaya koymadan her şey transfobik olarak nitelendirilemez.

Almanya’daki festivalle de ilgili aynı durum. O festivali örgütleyenlerin, düzenleyenlerin savunacak hiçbir dalları, hiçbir alanları kalmadığı için “transfobi” ve “kadın düşmanlığı” üzerinden gidiyorlar.

YD- O zaman orda şöyle bir vurgu

yapmak mümkün mü, aslında o festivalde oryantal oynayan kişinin kadın olması, erkek olması, trans ya da eşcinsel olması değil eleştiride söz konusu olan. Eleştiren pek çok kişi oryantal yapan kişinin trans kimliğini bilmiyordu, eleştirinin özü dansı yapan kişinin trans olması değil, bu yüzden transfobiyle ilişkilendirilmesi mümkün değil diyebilir miyiz?

TUNÇ- Kadın düşmanlığıyla da ilişki-

valde emeği olan, sanata değer veren ve ne şekilde şehit olduğunu bildiğiniz biri için yapıyorsunuz bunu. Bunu bilen insanların bunu örgütlemesi üzücü olan. Yani siz kendi değerlerinizi kendiniz yok sayıyorsunuz!

YD- Bu noktada yapılan manipülasyonun aslında dışarıdan değil, tam da bu gelenekten geldiğini iddia edenlerin, üstelik o kültür-sanat festivalinde emeği olan, o festivalin örgütlenmesinde yıllarca çalışmış olan Yetiş Yalnız’a ithaf ederek bunu yapmış olması çok daha fazla can sıkıcı.

Peki, bir şey sormak istiyoruz; sen bir trans kadın olarak herhangi bir trans kadının bu şekilde görünür kılınmasını herhangi bir hak kazanımı olarak algılıyor musun?

TUNÇ- Hayır, tabii ki. Şu an o arkadaşın trans olduğunu açıklayarak aslında toplumun önüne, kendilerini kurtarmak adına o trans arkadaşı attılar. Hiçbir ön çalışma yapmadan, böylesi bir festivalde bu gösterinin amaç ve hedefi belirtilmeden tamamen “oryantal” amaçlı bir gösteri hazırlanıyor. Transların sorununu anlatmayı hedefleyen bir durumda söz konusu değil. Buna rağmen işte bu arkadaş trans, bu yapılan transfobi diyerek kendi yaptıklarını tartıştırmak yerine o arkadaş tartıştıyorlar. Transfobiden sonra ise çıplak olduğu için, kadın bedeninden rahatsızlar diyerek “kadın düşmanlığı” meselesini öne attılar, böylelikle konuyu başka noktalara çekiyorlar.

Yani şu an onların yapması gereken, bir devrimci kurumlardan, iki translardan özür dilemeleridir ki bu olay açığa çıksın.

Yani siz transları ortaya atarak kendinizi korumaya çalışıyorsunuz ama insanları transfobik olarak suçluyorsunuz!

YD- Aslında festivalin çağrısında o trans arkadaşına bir video çektiler yayınlanmışken, festival sonrasında, özellikle gelen eleştiriler sonrasında, festival sonrası yayınlanan videolar da trans arkadaşın oryantal görüntülerine yer verilmemiş olması, bunun zaten dolaylı olarak kabulü değil mi?

lendirilmesi mümkün değil. Burada eleştirilen kısım değerlere yapılan haksızlık. Değerlere yönelik aşağılayıcı tutum.

YD- Onu biraz açar mısınız Deniz?

TUNÇ- Siz, popüler kültürün bir eğilime biçimi olan oryantali kalkıp da bir şehit yoldaşın pankartının önünde sergileyemezsiniz. Bir sanatçının sanatını icra edebilmesi için gerekli alanların ve atmosferin oluşması gerekir.

O şehit yoldaşların fotoğrafını kaldırırsınız, eğlence festivali dersiniz, isterseniz striptiz yaptırırsınız! Bir de fotoğrafı olmasa da şehit bir yoldaşa atfediyorsunuz siz bunu! Ki, o festi-

TUNÇ- Yani ya transfobik olduklarını kabul etmeleri gerekiyor işte tam da bu noktadan, ya da o oryantal şovun orda olmaması gerektiğini kabul ediyorlar. Şimdi bununla ilgili siz kendi sosyal medyanızda, haber sitelerinizde o görüntüyü paylaşmıyorsanız, ya o trans arkadaştan utanıyorsunuzdur, transfobiksinizdir ya da onun orda olmaması gerektiğini, o oryantal şovun orda olmaması gerektiğini biliyorsunuz demektir.

Eleştiriye açık olmak ve özeleştirme vermek aslında devrimci kurumların en çok sahiplendiği ve yaptığı şeylerden birisi olması gerekir. Yani 'Biz hata yaptık, bunun burada olmaması gerekiyordu' demek, bir devrimci kurumu aşağılamaz. Hata yapmışsın, saygısızlık yapmışsın, hadsizlik yapmışsın, bunun kabul edilmesi gerekir.

YD- Peki Deniz, sen Türkiye'de iken LGBTİ aktivisti olarak çeşitli faaliyetlerde bulundun, şöyle bir şey yok mu; transların, gaylerin, transseksüellerin kendilerini para karşılığı bedenlerini sunma, cinselliklerini ön plana çıkarma şeklinde bir aktiviteyle kendilerini ifade etmelerine izin veriliyor. Yani transların görünür kılınması ya da kimlikleriyle ilgili herhangi bir kazanım sağlar mı bu? Ya da devrimci bir etkinlikte bir trans kadının oryantal yapması, onları devrimciler nezdinde daha mı görünür yapar?

TUNÇ- Bir transın varolması -devletin herhangi bir kurumunda varolsun ya da olmasın- zaten aktivizmdir. Toplumsal statü, toplumsal üretim ve toplumsal kabulü sağlamakta bir mücadeleyi hatta olabildiğine sert bir mücadeleyi gerektirir. Yani siz bir trans olarak sokağa çıktığınızda zaten herkese kafa tutarak çıkıyorsunuz. Yani yalnız başladığınız yolda, kendinize sadece yoldaşlar topluyorsunuz. Bunu oryantal yaparak yapamayabilirdi o arkadaş, o kurumda örgütlenebilirdi bir trans olarak. Ya da bu arkadaşlar oryantal yaptırmak yerine onun yeteneklerini festivalin daha verimli ve üretken hale getirmek için örgütleyebilir, seferber edebilirdi. Her şey amaç ve hedefine uygun olmalıdır. Bütün etkinliklerine çağırırsın, söz hakkı verirsin, görev verirsin, bu yapılabilir.

Bir transı görünür kılmanın yolu, oryantal kostümü giydirip orda oynat-

mak değildir!

YD- Bu olay sonrası sert tepkiler geldi, haklı olarak çok sert de eleştirildi. Avrupa Lubunya İnisiyatifi gibi bazı LGBTİ+ örgütleri bu gösteriye destek verdiler. Bunu eleştiren kesimleri eleştirdiler. Yıllardır LGBTİ+ hakları konusunda iğneyle kuyu kazılırken şimdi "transfobi" denilerek transların mücadelesinin içinin boşaltılmasına ne diyorsun?

TUNÇ- LGBTİ+ hareketi bugünlere sahnelere çıkıp şarkı söyleyerek ya da dans ederek gelmedi. '80 'lerden bugüne Hortum Süleymanlardan dayak yiye yiye, yerlerde sürüklene sürüklene geldi. Hala daha günümüz Türkiye'sinde insanlar Onur Yürüyüşlerinde kafası gözü kırılarak gözaltına alınıyor. LGBTİ+ hareketi bu şekilde var oldu.

Tabi ki görünür olmak adına, bir eğlence mekanında çıkan bir trans e v e t g ö r ü n ü r l ü k k a z a n d ı r ı y o r , S e y h a n Arman mesela.

Bazı LGBTİ+ kurumları "transfobi" sözcüğünü duyduğu anda bunun içinde bulunduğu bağlamı araştırmaksızın, durumun gerçekten transfobikliğe denk düşüp düşmediğine bakmaksızın aktivizm adına soruna müdahil olabiliyorlar. Kuşkusuz transfobi önemli bir sorun, yaşamın her anında karşılığı olabilecek bir saldırı fakat aynı zamanda bu sorun ve soruna duyarlılıkta suiistimal edilebilirdir. Nitekim bağlamsız ve ilişkisiz bir şekilde, bu sorunda olduğu gibi mesele transfobiye indirgenerek aktivizm yapılma adına sulandırılıp, içeriksizleştirilebiliyor. Bu anlamda LGBTİ+ kurumların bu noktada daha duyarlı olması ve sorunun sulandırılmasına müsaade etmemesi gerekiyor. Soruna dair mücadele bu şekilde daha sağlam, etkili ve güçlü yapılabilir. Dedğim gibi; ortada değerler var, seversiniz ya da sevmezsiniz saygı duymanız gerekir. Ben ateist bir insanım ama Müslüman ya da Hristiyan me-

zarlığına saygı duymadığım anlamına gelmiyor bu. Bu insanların değerleri çünkü, inançları çünkü. Ben onu yok sayarsam zaten, beni yok saymalarına izin veririm. Eşit bir arada yaşam diyoruz ama insanların değerlerini aşağılıyoruz en kötüsü de bu zaten o gecede: kendi değerlerini insanların kendilerinin aşağılaması. En kötüsü bu.

YD- Aslında evet, bu saldırının faşist cepheden ya da liberal cepheden bir yerden değil de bu gelenekten geldiğini iddia eden sağ tasfiyeci bir grup tarafından yapılması kuşkusuz bu noktada bir ideolojik mücadeleyi de zorunlu kılıyor.

Senin de dediğin gibi LGBTİ+ mücadelesi yürütenlerin bu manipülasyonuna karşı tetikte olması şart. Eleştirilerin "Cinsiyetçilik" olarak tanımlanması karşısında ne düşünürsün, sen ce bu r a d a cinsiyetçi bir tutum söz konusu mu?

Nitekim bağlamsız ve ilişkisiz bir şekilde, bu sorunda olduğu gibi mesele transfobiye indirgenerek aktivizm yapılma adına sulandırılıp, içeriksizleştirilebiliyor. Bu anlamda LGBTİ+ kurumlarının bu noktada daha duyarlı olması gerekiyor.

TUNÇ- Hayır, tabi ki böyle bulmuyorum eleştirileri. Ben kendimi aynı zamanda feminist olarak tanımlıyorum, yani burada cinsiyetçilik yok, burada kadın bedeninden utanma yok. Ben okuduklarımdan bunu anlıyorum. Oraya bir çengi çıkarsalardı da ben şahsen aynı tepkiyi verirdim. İki de dans. Orada çıplaklık vs. değil, bir şehit yoldaşın önünde bu dansın edilmesi. Popüler kültürün, popüler eğlence kültürünün bir parçasının onun önünde saygısızca sergilenmesi. Yani kadın örgütleri ya da bu duruma destek veren LGBTİ+ örgütleri kendilerini sorgulayarak bunun özeleştirisini vermeli. Çünkü bu tutum kadın düşmanlığı, homofobi, transfobi, cinsiyetçilik gibi kavramların içeriğinin boşaltılması anlamına geliyor. Bir kurum yaptığı hatayı örtmek için ortaya bir şeyler atıyor, kenara çekiliyor, eril zihniyet ve ka-

dın düşmanlığı diyor, hayda bu sefer kadın kurumları, LGBTİ+ aktivistleri takır takır yazı yazmaya başlıyor! Önce bir söyleyin; en basit örneği, bu etkinlik sonrası yaptığınız paylaşımlarda trans arkadaşın videolarına neden yer vermediniz? Net olarak önce bunu sorup bir cevabını alsınlar. Verebilecekleri bir cevapları yok.

YD- Böylesi bir konuda bir kurumun özeleştirme vermektan kaçmak için o mücadeleyi burada bir "harcama" söz konusu değil mi? Bu açıdan da bir değerlerin harcanması söz konusu mu? Hem devrimci değerlere karşı bir yozlaştırma var burada, hem de son 20 yıl öncesine göre hem ülkedeki demokratik kamuoyunda hem de Avrupa'daki göçmen örgütlerde bu konuda bir duyarlılık yaratılmışken, geçmişe göre belirli bir kazanım elde edilmişken şimdi böylesi bir tartışmada bunu "malzeme yapmak" gerçek niyeti de ortaya koymuyor mu?

TUNÇ- Ben şaşırıyorum! Biraz evvel de söyledim ya, kendi değerlerini bu kadar yok sayan, kendi değerlerini bu kadar öteleyen bir kurumun, kıyısından dokunduğu bir harekete böyle davranması açıkçası beni şaşırtmıyor. Dedğim gibi, yıllarca birlikte faaliyet yürütmüşler, birlikte festival organize etmişler Yetiş Yalnız ile. Ben mesela kendisini sadece basından tanıyorum ama onlar yan yana mücadele etmişler, ona rağmen, ona bunu yapıyorlarsa, tanımadıkları bir trans üzerinden, benim ya da bir başkası üzerinden birilerini transfobik olarak suçlayabilirler çok rahat. Ne diyebilirim ki. Şaşırıyorum yani. Kendi yoldaşına bunu yapan, bize ne yapmaz?!

YD- Teşekkürler Deniz, gazetemiz aracılığıyla gerek ülke içindeki gerek ülke dışındaki okurlarımıza iletmek istediğin herhangi bir mesaj var ya da eklemek istediğin herhangi bir şey var mı?

TUNÇ- Aslında okurlardan ziyade, umarım o etkinliği düzenleyenlerden birileri de okur da, bir an önce insanları transfobik olmakla, cinsiyetçi olmakla suçlamayı bırakıp özeleştirme verip, yaptıkları yanlış bir an evvel kabul ederler. İnsanları böyle birbirine düşürmekten, cinsiyetçiliğin, transfobinin içinini boşaltmaktan vazgeçerler.

Savaş Gerçekliğinden Kopuş, Reformizmin “Konforuna” Kaçış!

Gazete Patika'da 26 Kasım 2019'da Bakış Can imzalı “Tekerrür Gerici Olana, Yenilenecek İlerleme Devrimci Olana Hastır” başlıklı bir yazı yayınlandı. İlgili yazıya müdahil olma nedenimiz “ortak tarihimize” yönelik bugünden bakarak kimi eleştirel yaklaşımlar ve çıkarılmaya çalışılan sonuçlardır. Yazar yazının başında meramını özet olarak şu şekilde ifade ediyor: *“Teorik çizgide neler ifade edilmiş olursa olsun ve ideolojik-siyasi hat nasıl tarif edilirse edilsin, örgütsel çizgi/pratik, kavrayış ve bilinç seviyesine bağlı olarak uygulanıyordu. Uygulanan bu çizgi, ideolojik-teorik çizgideki yetkinliğe paralel muhtevada değil, yer yer onu kemiren ve ciddi tahribatlara maruz bırakan pratiklerle biçimleniyordu. Büyük hatalar yapıldı. Adı geçen bu dönem hep böyle miydi? Hayır! Önemli olumluluklardan, devrimci süreçlerden, gelişmelerden ve hatta*

ilerlemelerden bahsetmek de yanlış olmaz.” Yazının devamında ise “üzerinde durmak istediği ve bugüne ders etmek istediği” sorunun “muhtar, yerel işbirlikçiler ya da genel anlamda esas düşmana yönelmek yerine alt düşmana yönelerek” bir askeri-örgütsel çizginin inşa edilme meselesi olduğu ifade ediliyor. Bu durumun devrimci mücadeleyi geliştirmediği, belli bir tabanın-kesimin partiye düşmanlaştırıldığı, kimi kesimlerin düşmana doğru itildiği, ciddi bir ideolojik-politik erozyon durumunun yaşandığı iddia ediliyor. “Esas düşmana” bir dönem yönelen çizginin sürecin tamamında ve esasen uygulanmadığı da belirtiliyor. “Alt düşman” yerine “esas düşmana” yönelecek bir çizgi sürecin tamamına hakim olsaydı ilerleme ve gelişimin dinamikleri yakalanırdı şeklinde bir notta düşülüyor.

Geçmişin muhasebesine girişirken

öncelikle belirtelim Bakış Can'ın düşünce yöntemi diyalektik değil keyfiyetçidir. Biz Patika ve Bakış Can'ın politik meselelerde tutumunu, parti anlayışlarını, sorunlara ideolojik yaklaşımlarını ve tarih okumalarını bir bütün değerlendirdiğimizde karşımıza çıkan şeyin sınıfsal niteliğini, buna bağlı olarak ideolojik karakterini açığa çıkarmaya çalışacağız. Zira sorun sadece basit bir geçmişten ders çıkarma meselesi değildir. Sorun tarihi

Patika ve Bakış Can, devrimci mücadelenin ama özeldede silahlı mücadelenin düşman ve “alt düşmanlar” tarafından ne düzeyde kuşatıldığından, ne türden zorluklar ve sıkıntılarla baş edilmek zorunda kalındığından kopmuş olmanın getirdiği yerden soruna bakıyor ve “dersler” çıkartıyor. Zira faşist diktatörlükle işbirliği yapan unsurların cezalandırılması meselesi silahlı mücadelenin sabote edilmesi, devrimcilerin bu eksende düşmana

manla işbirliği yapan muhtar, köylü ya da “alt düşmanların” cezalandırılma siyaseti Proletarya Partisi'nde tek düze, sabit bir yaklaşımla hiçbir zaman ele alınmamıştır. Buna rağmen “köylü intikamcılığı” ile hayata geçen pratiklerde söz konusu olmuştur tarihte. Ancak bilinmelidir ki bunlar istisnadır. Bakış Can'ın “devrimci eylem ve enerji esasta işbirlikçi (köylü ve muhtar) öldürmeye harcandı” iddiası; esasta ise konu özgülündeki tüm iddiası, kahvehane sohbeti gibi eklektik, keyfidir.

Asıl hedef, amaca hizmet edecek, düşmanı zayıflatacak, devrimci savaşın önünü açacak, kitleler nezdinde güç ve otorite sağlayacak, tıkanmalara çare üretecek şekilde olmalıdır. Bunun savaş içerisinde bir ihtiyaç olması mümkündür, olasıdır ve bir gerçekliktir. Asıl sorun bu türden yönelimlerin düşman algılanışını zayıflatıp zayıflatmadığı, düşmanın askeri-politik çizgisini güçten düşürüp düşürmediği meselesidir.

Bu da çok somut bir tartışma konusudur. Dönem, koşullar, eylem çizgisi, yarattığı sonuçlar üzerinden tartışma yapılması gerekir. Peki Bakış Can bunu mu yapmaktadır? Tereddütsüz hayır!

Bunu neden mi diyorum? Çünkü Bakış Can ortaya bir politika koymadığı gibi bir politikayı da eleştirmiyor. O ilişkili olduğu kurumun sorunlarını daha çarpıcı olması kaygısıyla bir karşılaştırma yapmaktadır. Her benzetmede düşülecek olası “aptalca” durumunu yok sayarak bunu yapıyor. Bakış Can politikayı tartışmıyor.

Egemen sınıflar ajan-işbirlikçi yapılanmaya bir egemenlik aracı olarak, egemenliğini sürdürme aracı olarak başvuruyor. Bunun hem ideolojik (kültür bağlamında) boyutu var, hem de zor-şiddet boyutu var. Bakış Can bu egemenlik politikasının karşısına nasıl bir politika çıkarıyor? Ajan-işbir-

ele alırken örgütlenmiş siyasal-ideolojik-örgütsel çizginin kendi kodlarını nasıl açığa serdiğidir. Nihayet her meseleye bakış açısında bu çizgi kendisini yer yer açık, yer yer örtülü bir şekilde var eder, yeniden örgütler ve yeniden üretir. Patika ve Bakış Can'ın çizgisini bu bağlamda incelemek doğru olanıdır.

“ALT DÜŞMAN” UYDURMASI İLE SAVAŞA YABANCILAŞMA İLANI!

Yazarımız ve Patika, nerden icap ettiği belli olmayan bir şekilde “alt düşman”lara yönelmenin zararlarını sıralarken içinden geçtiğimiz sürecin özelliklerini, düşmanın devrimcileri ve özeldede gerilla güçlerini nasıl, ne düzeyde ve hangi ağlarla kuşattığını belli ki unutmamış durumdadır! Kuşkusuz bu “unutma” hali de bulunduğu durum, aldığı konumlanış, ideolojik-siyasi çizgisinden kaynaklanmaktadır. Zira “dil ağrıyan dişe gider”.

açık hale getirilmesi, katledilmesinin sağlanması, başta gerilla güçleri olmak üzere düşmana karşı silahlı savaşımın alanının daraltılması sorunu ortaya çıktığında hayata geçmektedir. Yani işbirlikçilik meselesi aynı zamanda savaşın bir sorunu, çözmesi gereken bir çelişki olarak ortaya çıkmaktadır. Hiç kuşkusuz düşmanla işbirliği yapmaya yönelik verilecek ceza, mücadelenin gördüğü zarar, devrimci güçlerin yaşadığı sıkıntı, işbirliğinin boyutuna göre değişecektir. Dolayısıyla sorun duruma, içinden geçilen koşullara, devrimci otoritenin gördüğü zarara, işbirliğinin boyutuna, kitleler üzerindeki yansımalarına, doğuracağı sonuçlara ve elbette savaşın gelişimine hizmet edip etmeyeceğine bağlı olarak şekillenir. Yani “alt düşmanla” mücadele, onlara yönelik verilecek ceza sadece bir “hukuk” meselesi değil aynı zamanda bir politik çıkar ve yaklaşım sorunudur. Düş-

likçi yapılanmaya karşı nasıl bir politika öneriyor? Bakış Can'ın ajan-işbirlikçi yapının taşıyıcıları-özneleri için yani ajan-işbirlikçiler için politikası nedir? Ajan-işbirlikçi yapıyı, bu yapının unsurlarını namlunun hedefine koyuyor mu? Politika konusuna dahil edeceğimiz bu ve benzer konular Bakış Can'da yok. Dolayısıyla Bakış Can politikayı tartışmıyor ve bu yüzden kahvehane sohbetçisinden öteye gitmiyor.

Bakış Can bir iddiada bulunuyor, diyor ki esas düşmana yönelinmedi... Nihayetinde bu bir iddia ve kabul edelim ki doğruluk payı da olan bir iddia. Peki ama bu iddia, ajan-işbirlikçi ağına yönelme gibi bir politikayı yanlışlamanın aracı olabilir mi? Bakış Can bunu yapıyor ve böylece yalnızca tek yanlılığa düşüyor bunun yanı sıra şimdiki var oluşunu da tartışılır duruma getiriyor.

Bakış Can yazısında, Kaypakkaya yoldaşın THKO önder kadrolarının imha edilmesine neden olan muhtarın cezalandırılmasından sorunu başlatıp adeta bu "alt düşmana" yönelme meselesinin "mayamızda" olduğunu iddia ederek, genel askeri-örgütsel bir çizgiye oturup eleştiriye tabi tutuyor. Devrimci mücadeleyi geliştirmeyen hatta zayıflatan bir çizgi olarak da hedefine koyuyor. Böylesi bir çizginin genel bir askeri-örgütsel karakter kazandığı tespitini kabul etmenin mümkün olmadığını belirtelim. Kaypakkaya yoldaşın döneminde yapılan onlarca askeri eylemden birinin de işbirlikçi muhtarın cezalandırma eylemi olduğunu hafızasını yitirmemiş herkes bilir. Bakış Can, Proletarya Partisi'nin tarihine burjuva çizgisinden değil diyalektik ve tarihsel materyalizmin yasalarına sadık kalarak bakabilse işbirlikçi cezalandırmanın askeri çizgisinde hiçbir zaman esas olmadığını rahatlıkla görebilir.

Ancak Proletarya Partisi'nin Halk Savaşını kavrama, gerilla mücadelesini sevk ve idare etmede, toplumsal çelişkilere bu politik iktidar perspektifli çizgide müdahale etme, biçim verme ve savaşı yükseltmede zayıflıklarından bahsetmek gerekebilir. Ve bu sorun da Bakış Can'ın yapmaya çalıştığı tartışmanın boyunu hayli hayli aşar.

Yani Bakış Can'da asıl mesele savaşa gerek olmadığına dair düşünüş silsilesinin bir izdüşümünün yaşanmasıdır. Bunu yaparken de onun üstü-

ne örtü atacak şekilde "esas düşmana yönelen askeri çizgi" vurgusuyla oldukça "cazip" bir argümanı kullanmaktadır. Savaş ve savaş gerçekliğinden kopmuş bir ideolojik dünya görüşünün basit, uyanıkça salvolarıdır bunlar. Bu yaklaşım, "Faşist Ordu içinde zorla askere alınmış halk çocukları var, o yüzden silahlı mücadele halkı devrimcilere düşmanlaştırıyor" argümanının bir başka versiyonudur. Bu argümanı bayağı ve adi bir şekilde halkın silahlı devrimci mücadelesine düşmanlıkla şekillenen reformistler kullanırken, Bakış Can silahlı mücadele savunusu altında "işbirlikçi cezalandırma"yı mahkum ederek yeni versiyonu önümüze sunuyor. Bu iki yaklaşımın özde hiçbir farkı yokken, Bakış Can devrimci silahlı savaşımdan uzaklaşmaya ve hatta kopmaya yönelik yolu parke taşlarıyla öre öre yapıyor. Arada ki tek fark bu.

TOPYEKÜN SALDIRI DÖNEMİNDE, AJANLARI KAZANMA ÜTOPYASI!

Bakış Can'ın savunduğu anlayış "Tarihi Muharebe" bağlamında ajan-işbirlikçilerin cezalandırılmasını da ele almış ve birkaç pratiği mahkum etmiştir. Sonraki kongre vb. platformlarda öncekini yanlışlayan-düzelten kararlar alındığını görmedik, varsa da bilmiyoruz. O halde Bakış Can'ı uygulanan politikayı mahkum etmeye götüren başka nedenler olmalı. Bunun devrimci durumun gerilemesine paralel devrimci eylemlerin değersizleştirilmesi "furyasıyla" bir bağ olduğu, en azından bu furyadan etkilendiği söylenebilir. Fakat bu furyanın estiricileri halkın en geri kesimlerini oluşturmakta ve devrimci hareketlere düşmanlık gibi bir motivasyonla hareket etmektedirler. Bakış Can ve Patika bu gerçekliğin ayırımında değil gibidir.

İşbirlikçi cezalandırılmasına yönelik benzer eleştiriler yakın zamanda Dersim'de, Türkiye Kürdistanı'nda gerçekleşen bir dizi cezalandırma

sonrası belli bir çevre tarafından özellikle geliştirilmişti. Bakış Can'ın bu yaklaşımı, mücadeleden havlu atmış kesimlerden, memleketçilik-hemşehricilik yaparak politik hesaplar yapan orta-sınıf karakterli şahsiyetlerin saldırılarının "devrimci kıyafet" giymiş halidir. Bu saldırılar devletle çalışan işbirlikçilerin cezalandırılmasına çarpıtılmış "adli tıp raporlarıyla", "işbirliği yapan unsurların yere göğe sığdırılmamasıyla" kamuoyu önünde, devrimcileri düşmanlaştırarak yapıldı. Şimdi bir çizgi eleştirisiyle "devrimci anlayış" bu yaklaşımlarla paydaşlık arayışında.

Savaş bütünlüklüdür, düşman savaşını yürütürken her şeyi devrimci savaşıma karşı örgütlemeye, seferber etmeye ve harekete geçirmeye odaklanır. Devrimci savaş ve savaşın kurmayı da bu güçlerin her birine gücü oranında, savaşını aksatan ve sabote eden niteliğini gözeterek yönelir, zayıflatarak güçten düşürmeye çalışır. İşbirlikçiler nasıl düşmanın bir parçası ve uzantısı olarak kullanılıyorsa, onun ikna edilmesi ya da yok edilmesi de buna karşı bir yönelim ve siyasi çizgi olarak kullanılır. Bu askeri yönelimi de içerecek bir muhtevaya mutlaka bürünür. Meseleyi sadece "ikna etmek" üzerine bir çözüme mahkum etmek, savaşın ruhundan, gerçekliğinden kopmaktan başka anlama gelmez. Savaşın hem ikna edici, hem dönüştürücü hem de caydırıcı bir karakteri olmak zorundadır. Nihayetinde devrimci mücadeleyi başarılı kılmaya odaklı bir hesap soruculuk, ikna edicilik ve affedicilikte bunun bir parçasıdır.

Güç, olanaklar, etki düzeyi, içinden geçilen dönemin yapısı, savaşın gereksinimleri bunlardan herhangi birini kullanarak sorunu çözmeye yönlendirmelidir. Ancak savaşın içinde buna sınır koymak, cezalandırma yöntemlerini yadsımak "silahlı savaşımın" zorunluluğunu unutan bir kafa yapısının ürünü olabilir. Bakış Can yazısının içinde her ne kadar bu tür eylemlerin olumlu etkilerine değiniyor olsa da "bilinç ve kavrayış" onun meselede yararlı yanları atmasını, zararlı yanlarını büyütüp oradan çıkardığı derslerle "tek yanlı" bir yaklaşımı nerdeyse ilke haline getirmesini sağlamaktadır. Bakış Can bu çizgide "cüretli şekilde" demirlemiştir.

İçinden geçtiğimiz süreç düşmanın topyekün saldırısının parçası olarak her türlü psikolojik savaş unsuru da dahil işbirlikçi-ajanlaştırma politikasına yoğunlaşmayla karakterizedir. Gerillaya yönelik imha savaşında bugün işbirlikçi, ihbarcı ağının etkisi bilinmez değildir. Bu gerçekliğe gözünü kapatan "savaş gerçekliği unutkanlığı" Bakış Can'ın ideolojik hastalığıdır. Burada kendilerinin ifade ettiği gibi, asıl düşman olan "kep ile postal arasına sıkıştırılan" düşmanla mücadele kadar, onun uzantısı olan sivil unsurlara, doğru zamanda ve doğru hedeflere yönelik uygulanan devrimci şiddet de o kadar meşrudur. Bunun değerlendirmesi geçmiş yanlış pratiklerin ağırlığı ile değil, bu hedefe yönelimin devrimin önündeki engellerin temizlenmesi ve buna ne kadar hizmet ettiği ile yapılır. Aksi takdirde hedef silikleşir, düşmanın bu politik yönelimi hayat bulur, gelişir ve devrimin önündeki engeller de çoğalır.

Neoliberal Politikalar İflas Etti: Emperyalizm

Bugün, dünyanın farklı ülkelerinde vuku bulan bu direnişler emperyalist kapitalist sistemin sızdığı, yuvalandığı her bir yere yoksulluğu, sefaleti ve geleceksizliği taşımasının kaçınılmaz sonucudur.

Dünyanın farklı ülkelerinde sokaklar, günlerce süren halk hareketlerine, görkemli direnişlere sahne oluyor. Ülkeler farklı olsa da talepler, büyük ölçüde benzer. Söz konusu hareketlerde talepleri ortaklaştıran şeyin, emperyalizmin neoliberal yıkım politikaları olduğunun altını çizmek gerekir. Shakespeare'den ödünç alıp değiştirerek söylemek gerekirse: "Emperyalist sistemde çürümüş bir şeyler var!" Sokakları yangın yerine çeviren, farklı coğrafyalardaki talepleri ortaklaştıran da bu çürümüşlük yani emperyalizmin yapısal krizinin girilen süreçteki derinliğidir. İlgili hareketlerde emperyalist sistemin yapısal krizinin semptomlarıdır.

Emperyalist sistemin yapısal krizini aşamadığı artık bir sır değil. Emperyalist sistemin adına "neoliberal" süreç dediği birikim sürecinin açmazlarına ne çözüm üretilebiliyor ne de yeni bir birikim süreci yaratılabiliyor. Bu tıkanmışlık sınıf savaşım-larını da görünür kılıyor. Yönetme krizlerine, hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi, halihazırda sisteme yönelen kitlelerin öfkesi örnek gösterilebilir. Neoliberalizmin yarattığı yıkım sistemin merkez üssü denebilecek ülkelerde güçlü eylemlerle teşhir edilirken; Yunanistan, İspanya gibi yarı-sömürge kapitalist, Brezilya, Şili, Bolivya, Irak gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde katlanılmaz bir noktaya taşıdığı sefalet ve çürümüşlük gözler önüne seriliyor.

Emperyalist sistemin üssü denebilecek ülkelerde neoliberal politikaların yarattığı yıkım; sistemin müdahale yeteneği, ilgili ülkelerin dayanıklılık/kurumsallaşma deneyimi, burjuva demokrasininin tepkileri kontrol edebilme becerisi ve tabii

ki subjektif güçlerin zayıflığı gibi nedenler dolayısıyla sistemin sınırlarını zorlayan hareketler doğurmak-tan hâlâ uzaktır. Neoliberal yıkımın ürünü olarak kontrollü gelişen faşist hareketler ya da kitlelerin öfkesini yerleşik düzenin sınırları içine hap-seden sol popülist hareketler de kitlelerdeki tepkinin, öfkenin yıkıcı bir güce dönüşmeden, "rıza üreten" bir işleve bürünmesini amaçlamaktadır. Elbette emperyalist kapitalist sistemin her müdahalesi olumlu sonuç vermiyor. Emperyalist sistemin temel direklerinden olan Fransa'da "Sarı Yelekçiler" in direnişine bakılabilir.

Kapitalist sistem her yere/her şeye sızmak, her yerde yuvalanmak ister. Bu onun içsel özelliğidir. Bu eğilim sayesinde dün küreselleşme adı altında dünyanın bir "köy" haline geldiği propagandası yapılıyordu; bugün ise aynı eğilimin sonucu olan neoliberal yıkımın sokakları savaş alanlarına çevirmesi gerçekliğine "yerel" nedenlere dayanan yorumlar yapılıyor.

Bugün, dünyanın farklı ülkelerinde vuku bulan bu direnişler emperyalist kapitalist sistemin sızdığı, yuvalandığı her bir yere yoksulluğu, sefaleti ve geleceksizliği taşımasının kaçınılmaz sonucudur.

Bütün bu halk hareketlerinin her birinin elbette özgünlükleri de var. Ne var ki her bir özgünlük, emperyalist kapitalizmin sonucu olan yıkımı, yoksulluğu, sefaleti ve gelecek kaygısını ilgili halkların deneyimlemesinin yalnızca farklı şiddetlerdeki, düzeylerdeki biçimleridir.

Farklı coğrafyalarda benzer içeriklerde gerçekleşen görkemli direnişlerden dersler çıkarmak bir zorunluluktur. Kuşkusuz, sömürücü düzene yönelen her bir direniş değerlidir. Diktatörlükler havzası Ortadoğu'da M. Bouzazizi'nin çaktığı kıvılcımdan bu yana görkemli direnişlere tanık olmaktayız. Ortadoğu halkları şimdilik el yordamıyla ama kararlı bir şekilde kurtuluşa giden yolda yani devrimlerine giden yolda yürümeye devam ediyor. Not düşmekte fayda var, Bouzazizi'yi işaret etmemiz halk

hareketlerinin tarihselliği olmadığı şeklinde yorumlanmamalıdır.

Ortadoğu'nun halkların mozaiki olduğu sıklıkla dile getirilir. Bu tanım bölgenin kültürel zenginliği bakımından isabetlidir. Bununla birlikte Ortadoğu'nun zihinlerde çağrıştırdığı farklı kavramlar da vardır: Petrol, enerji kaynakları/geçiş yolları, diktatörlükler, kan, gözyaşı, savaş gibi! Bu çağrışımların sorumlusunun emperyalizm olduğu aşikardır.

Ortadoğu'nun kültürel zenginliğinin bugünkü tablonun oluşmasında önemli bir işleve sahip olduğu şüphesizdir. Emperyalist güçler bölgedeki egemenliklerinin istikrarı için bölgenin özgünlüklerini/kültürel zenginliğini çatışma unsuruna dönüştürüp "sürdürülebilir istikrarsızlık" a sahip devletler inşa etmişlerdir. Ortadoğu'nun kültürel zenginliği, halklar mozaiki olan yapısı bölgenin Aşil topuğu olmuştur adeta.

Halihazırda kitle hareketleriyle sarsılan Irak ve Lübnan buna örnek gösterilebilir. Her iki ülkede de devlet aygıtı, gücün etnik ve dinsel kimliklere göre dağıtılması üzerine örgütlenmişlerdir. Bu tercihi belirleyen ise emperyalizmin çıkarlarıdır.

Irak özgülünde neoliberal dönüşüm politikalarının başarısı, uygulanabilirliği bölgenin kültürel zenginliklerinin birer fay hattına dönüştürülüp sınıf mücadelesinin gizlenmesi/silikleştirilmesiyle sağlanabilmiştir.

Irak ve Lübnan'daki halk hareketlerini farklı ülkelerdeki direnişlerle buluşturan, benzeştiren özelliğin tüm bu hareketlerin neoliberal yıkım politikalarına karşı çıkmalarıdır. Bununla birlikte her iki ülkedeki

görkemli direnişleri diğerlerinden ayıran ise sınıf mücadelesinin gelişimine ket vuran, adeta onu gizleyerek bir örtü işlevi gören kimlik siyasetini de hedefe koymalarıdır. Lübnan'ın en önemli figürlerinden biri olan Nasrallah ve lideri olduğu Hizbullah'ın da hedefe konulması, sistemin uzantısı olarak görülmeleri kimlik siyasetinin tıkanmışlığını ifa-

de eder. Var olan idari örgütlenmeye ve ondan beslenen hakim sınıflara yönelen bu karşı çıkış özünde bölgesel gerici güçlere, emperyalistlere dönüktür.

Irak ve Lübnan'daki halk hareketleri bir bütün olarak sisteme ve dolayısıyla onunla ilişkili olan güçlere yönelip yönetim organlarının kendilerinden olmadığını ilan etmişlerdir. Bu şekilde kimlik siyasetine sırtlarını dönmüşlerdir. Sokaklardaki öfkeyi besleyen de geniş halk yığınlarının "kendi heves ve arzuları"nın hakim sınıfların "heves ve arzuları"yla bir ve aynı olmadığını, çeliştğini fark etmeleridir.

Halk kitlelere Lübnan'da ya da

Değişim Can Çekişiyor, Halkların Öfkesi Büyüyor

Irak'ta "çürümüş bir şeyler" olduğunu haykırmak için sokakları yangın yerine çevirdiklerinde esasta emperyalist sistemin çürümüşlüğü gözler önüne sermişlerdir. İlgili direnişlerin açığa çıkardığı gerçeklerin başında, neoliberal politikaların geniş halk yığınları için yıkımla eş anlamlı olduğu, dahası bu politikaların son sınıra dayandığı, hatta iflas

masının koşullarını olgunlaştırıyor.

Kendiliğinden hareketlerin kısıtlı ufku yıkıcı potansiyellerine rağmen, sürekli ve güçlü hareketler yaratamamaları bu değişim isteğinin sınırlarını bir kez daha göstermiştir. Bununla birlikte ilgili hareketlerin eski ilişkilerin sürdürülmesine rıza göstermediği kesindir. Bu yönelim ve eylemler iktidarla olan bağları koparmanın yani eskisi gibi yönetilmek istememenin dışavurumudur. Eskkiye, çürümüş olana rıza göstermemekle birlikte ilgili hareketlerin yeni olana dair fikirlerinin olmaması hareketlerin ufkunu kısıtlıyor onları "değişim" in dar ufkuna hapsediyor.

Kendiliğinden hareketlerin zayıf ve güçlü yanlarını kavramak önemlidir. Hangi sınıfların, hangi taleplerle harekete dahil oldukları, harekete yön veren sınıfın hangisi olduğu gibi temel sorunlar dikkatle incelenmelidir. Kendiliğinden hareketlerin çok kısa sürede yayılıp büyümesine, kitleselleşmesine övgüler yağdırarak bu hareketlere vakıf olamayız. Çok farklı coğrafyalarda vuku bulan ilgili hareketlerin yıkıcı potansiyellerine rağmen neden benzer sonu yaşadıkları sorusu cevaplanmaya muhtaçtır. Kendiliğinden hareketlerin büyüklüğüne, yoğunluğuna odaklananlar için sorunun cevabı çoğunlukla yerleşik düzenlerin bu hareketlere acımasızca yönelimi olacaktır. Böylece ilgili hareketlerin zafiyetleri gözardı edilecektir.

Kendiliğinden hareketlerin dar ufku emperyalist sistemin yapısal krizini açacak yani onun çöküşünü mümkün

kün kılabilecek iradeye sahip değildir; ama onun yarattığı yıkımı, sefaleti ve çürümüşlüğü teşhir edecek niteliğe sahiptir.

Öfke bir bütün olarak sisteme yoneldiği durumlarda dahi kendiliğinden hareketlerin yeteneği sınırlıdır. Halihazırda yaşanan halk hareketleri örnek gösterilebilir. Kitleler eskisi gibi yönetilmek istemiyorlar; fakat halk hareketleri de nasıl yönetilmek istediğini daha doğrusu nasıl yöneteceğini somutlaştıracak örgütlenmeler yaratamıyorlar. Neyi, nasıl yöneteceğini bilmek bir yana; neyi, nasıl yıkacağını da kavramamışlardır. Bu bağlamda bir perspektifi yoktur. Amaç birliğinin ifadesi olan bir programları yoktur. Dağınıklık, örgütsüzlük, amaç birliğinden yoksunluk iktidarlaşma iradesini, iddiasını reddeder. Kendiliğinden hareketlerin "değişim" le yetinmeleri iktidarlaşma iradesi sergileyemeleri bu hareketlerin zafiyetlerini ifade eder. İnsiyaki (içgüdüsel) olarak yıkıma yönelmiş olsalar da değişimin sınırlarını aşamamaları hareketlerin amaçlarını muğlaklığıyla olduğu kadar yeniye dair örgütlenme modelleri yaratacak yetenekten uzak olmalarıyla da alakalıdır.

Kendiliğinden hareketlerin zafiyetlerine dair vurgularımız, ilgili hareketleri değersizleştirdiğimiz şekilde yorumlanmamalıdır. Bilakis kendiliğinden hareketlerin sınırlarını, yeteneklerini kavrayarak harekete hak ettiği değeri verirsek bu hareketleri iktidar mücadelesiyle ilişkilendirebiliriz.

Kendiliğinden hareketlerin zafiyetleri kitlelerin örgütlü gücünü harekete geçiren geçmiş devrimlerin deneyimlerinin incelenmesi, öğrenilmesi ve kavranması ile aşılabılır. Ekim Devrimi'ni, Çin Devrimi'ni, BPKD'yi ve diğer devrimleri başarılı kılan dönemin hareketlerinin halk kitlelerini ülkenin özgünlüğüne göre harekete geçirmeleri, onların savaşa ve yönetme yeteneğini

açığa çıkarmaları, örgütlemeleridir.

Lenin'in ayaklanma çağrısı; Mao'nun Halk Savaşı stratejisi; BPKD'nin "burjuva karargahlar" a yönelen iradesi halk kitlelerinin yıkıcı öfkesini maddi güce dönüştürmüştür. Devrimleri mümkün kılan da hem savaş iradesinin maddi güce dönüştürülmesi hem de yönetilecek örgüt modellerinin hayata geçirilmeleridir. Sovyetler, Kızıl Siyasi İktidar örnekleri hatırlanabilir.

Kısacası, "devrim bir iktidar sorunudur" kendiliğinden hareketler de iktidar için gerçekleştirilebilir stratejilerden yoksundurlar. Kendiliğinden hareketleri el yordamıyla ilerlemekten kurtaracak olan; devrimci hareketlerin müdahale yetenekleri yani onunla ilişkilene, onu örgütleme ve yönetme yeteneğidir. İlgili hareketlerin eskkiye, çürümüş, dağılmaya başlamış olana yönelimleri, bu hareketlerle buluşmanın, onlara nüfuz etmenin imkanlarını içermektedir.

Sophokles "zorunluluğun karşısında durmak anlamsız" diyordu. Emperyalizm yapısal krizini aşmak için çaresizce çırpınmaktadır; fakat emperyalizmin bu çırpınışı, karşısında durduğu "zorunluluk" u yani onun çöküşünü mümkün kılmak için her ülkenin devrimcilerine ama mutlaka komünistlerine tarihsel rollerini oynamalarını, enternasyonal görevlerini yerine getirmelerini hatırlatıyor.

Lenin, "tarihte hiçbir sınıf, hareketi örgütleme ve yönetme yeteneğine sahip siyasal önderlerini, ileri temsilcilerini yaratmadan egemen olamamıştır" diyerek komünistlere tarih rollerini hatırlatmaktadır. Halk kitlelerinin öfkesini örgütleyip proletaryanın ideolojisini kitlelerin bilincinde maddi güce dönüştürmek önümüzdeki görev olarak durmaktadır. Başkan Mao'nun isabetli sözleriyle bitirecek olursak: "Gök-kubbenin altında kaos var, öyleyse durum iyidir."

ettiği yani emperyalist sistemin çürümüşlüğü gelmektedir. Kitlelerin öfkesi eskinin ölmekte olduğunun işaretidir. Eskinin ölümünü kesinleştirecek şey ise yeninin doğumudur. Yeninin doğumu zorlu ama zorunludur!

HALK HAREKETLERİNİN ZAAFİYETİ: KENDİLİĞİNDENLİK

Farklı ülkelerdeki hareketlerin ortak noktalarından biri ilgili hareketlerin kendinden karakterleridir. Halihazırda vuku bulan direnişler göstermiştir ki önümüzdeki süreçte kendiliğinden hareketler yoğunlaşacaktır. Emperyalist sistemin eseri olan yıkım ve sefalet bu hareketlerin farklı yerlerde farklı zamanlarda açığa çık-

“Gözünüzü, Yüreğinizi Ezilenlerin Haklı Mücadelelerine, Direnenlerin Yaşam ve Kültürlerine Çevirin”

23 Kasım 2019 tarihinde ATİK'e bağlı “Yeni Demokratik Gençlik” ismini kullanan grubun ileri, proleter ve devrimci bir kültür ve sanat anlayışı yaratmak iddiasıyla düzenlediği ve devrim şehidi Yetiş'e atfettiği Gençlik, Sanat ve Kültür Festivali'nde oryantal dans gösterisi yapılmıştır. Bu olay Türkiye hatta büyük ihtimalle dünya devrimci hareketinin tarihinde bir ilktir. Devrimci, ilerici ve alternatif bir kültür yaratma iddiasıyla ortaya çıkan bu “ilk”in sahiplerinin, yaptıklarını gerekçelendirerek savun-

kurumun, kadına karşı şiddete, erkek egemen anlayışı pratiklerine hizmet eden ve daha da önemlisi devrim şehitlerine karşı saygısızlık ve hakaret içeren tutumuna karşı kınama ve eleştirilerimizi sunmayı bir görev olarak görmekteyiz.

23 Kasım'da gerçekleşen Kültür ve Sanat Festivali'nde yapılan oryantal dans gösterisi ve gelen eleştirilere karşı kurum tarafından kaleme alınan açıklamada bu pratiğin savunulması, kurumun ilerici devrimci bir kültür

el” seviyesi düşerek “eril” bir tarza bürünmüştür. Yine bilimsel çalışmalardan bahsedilmiş ama bunların ne olduğu, hangi temelde dayanak noktası olarak alındıkları belirtilmemiştir. Bilim, bilimsel araştırmalar bu şekilde tahrif edilerek kullanılamaz. Bilimi çarpıtarak, kendi pratiğini haklı çıkarmaya çalışmak, bilime ve okuyucuya saygısızlıktır.

“Sanatın sınıfsallığı, sanat sanat için mi yoksa halk için mi”, kadın bedeninin erkek egemen dünyasında bir

minin sağlamayı amaçlamaktadırlar. İnsani değerlerin silikleştiği, ilkelerin hükmünü yitirdiği, farklı hatta birbirine ters kültürel nesne ve eylemlerin birlikteliğinin yadigar olmadığı postmodern felsefe ve sanat anlayışından “ATİK-Yeni Demokratik Gençlik” de etkilenmiş olacak ki bir devrim şehidine atfettiği gecede oryantal dans gösterisinde bir sakınca görmemiştir. Festivalin atfedildiği devrim şehidinin yaşamı, mücadelesi, yaşama, sanata bakışı, festivalin amacı olan ileri bir sanat ve kültür yaratma mücadelesinde yol gösterici olmalıdır. Burada kullanılacak araçlar da uygun seçilmelidir. Oryantal dansın bu araçlardan biri olarak tercih edilmesi kabul edilebilir bir tutum değildir. Ancak ve ancak kadın bedeninin nesneleştirilmesine, erkeklerin zevk aracı olma zihniyetine, yani erkek egemen anlayışa hizmet eder. Devrimci sanatını dağların doruklarında icra eden, saziyla, türkülerıyla devrime çağrı yapan, savaşın en sıcak alanında sloganlarla toprağa düşen bir şehidi, ancak postmodern, yoz burjuva kültürünün batağına bulaşmış bir zihniyet oryantal dansla anar. Bununla da yetinmez, bu yozluğu savunma adına daha da derinleştirir, resmi bir açıklamayla tarihe geçirir.

maları ilk andan itibaren yaşanan tartışmaların daha geniş bir çevrede tartışılmasına neden olmuştur. Her olgu ve olayda olduğu gibi (tartışmaya katılanlar ve tavır belirleyenleri kastediyoruz) bu olay özgülünde de herkes kendi sınıfsal ve ideolojik saiklerine uygun anlayış ve pratiklerle tavrını ortaya koymuştur.

Şunun da altı çizilmelidir ki dünyanın her yerinde kadına yönelik şiddet en barbar şekliyle sürerken, kadınlar katledilirken, tecavüze uğrarken; yani yoğunlaşmamız, mücadelemizi yükseltmemiz gereken önemli alanlar varken bu konuya kafa yorup zaman harcama zorunluluğunu da ayrıca bir talihsizlik olarak görmekteyiz. Yine de kadına karşı şiddete karşı sesimizi yükselttiğimiz bu günlerde, kendine devrimcilik misyonu yüklemiş bir

yaratma iddiasından ne kadar uzaklaştığını göstermektedir. Durduğu yeri unutanların yani devrimci ilkelerden uzaklaşanların olayların içeriğini politik, bilimsel zeminde tartışmak yerine farklı noktalara çekmesi, hatta kendi pratiklerini meşrulaştırmak için eleştirilerin içeriğine bakmadan, eleştiri sahiplerine “seksist, kadın düşmanı, homofobik, dogmatik” gibi söylemlere girişmesi, karşı saldırıya geçmesi sık başvurulan bir yöntemdir. Ayrıca açıklama, ideolojik ve politik muğlaklığın bir yansıması olsa gerek biçim ve içerik olarak eklektik bir tarzla kaleme alınmış; entellektüel, üst bir dil kullanma çabasıyla başlamış(hem konu hem de dil kullanımı açısından birbirinden bağıntısız cümlelerin kes-yapıştır tarzıyla birbirine yamandığı izlenimi yaratmaktadır), ilerledikçe yazım dilinin “entellektü-

nesne olarak kullanılmaması gerektiği tartışmalarını gerilerde bıraktığımızı düşünüyorduk. Oysa ki yaşanan olay ve üzerine yürütülen tartışmalar, yapılan resmi açıklama en temel ilke ve kriterlerin silikleştiğini, ayaklar altına alındığını göstermektedir. Bazı önemli noktaların kavranmadığı ya da unutulduğu kaygısıyla bir kez daha altını çizmek gerektiği inancındayız. Ekonomik krizler, savaşlar, eşitsizlik, baskı, sömürü, zulüm, şiddetle dünyayı insanlık için yaşanmaz kılmaya çalışan egemen sınıflar; zihinlerimiz, duygularımıza, estetik dünyamıza, umutlarımıza, yarınlara duygumuza da müdahale etmekte, insanlığa ait güzel olan ne varsa talan etmek istemektedir. Kendi yoz burjuva kültürünü, insanlığı uyutmanın, manipüle etmenin aracı olarak halka enjekte ederek, çürümüş sistemlerinin deva-

“ATİK-Yeni Demokratik Gençlik”in yaptığı açıklamadaki folklorik dansların ve klasik dansların karşısında “seksüalize” edilen oryantal dansın nedense bir yetenek ya da sanat olduğu, olabileceği algısı birçoklarının kafasında oturmamışken aynı zamanda bu dansın “erotik” algılanışından kaynaklı politik olamayacağı ve politik bir sanat festivalinde yerinin olmayacağı algısı oldukça oturmuştur” iddiasının aksine, yapılanı oldukça politik bulmaktayız. Bu anlamda iki soru yöneltmek durumundayız: Kimin, hangi sınıfın sanatıdır? Ve hangi politikaya hizmet etmektedir? Sorumuz oryantal dansın binlerce yıl öncesinde hangi koşullarda ve neyin sembolü olarak ortaya çıktığı değildir. Oryantal dansın yüzyıllar boyunca ve günümüzde hangi bakış açısı, hangi amaç ve hangi kültürel formlarla icra edildiği ve yeni demokratik kültürün bir parçası olup olmadığı tartışılmalıdır. Bunun dışındaki tartışma

ve ele alış biçimi meselenin özünü karartmak ve manipülatif bir ortam yaratma çabasıdır. Herkes tarafından bilinmektedir ki oryantal dans harem, yani saray kültürünün bir ögesidir, halk kültürüyle hiçbir ilgisi yoktur. Ayrıca halk kültürünün, sanatının gerici yanlarını benimsemek ve savunmak gibi bir anlayışımız yoktur. Bilindiği üzere oryantal dans yaygın olduğu ülke ve bölgelerde sadece kadınlar tarafından yapılmaktadır ve de izleyicileri erkeklerdir. Burada amaç kadın bedeninin kıvrak kalça ve karın figürleriyle erkeklerin seyri-ne sunulmasıdır ve onların birer zevk aracı olma halidir. Osmanlı sarayında haremdeki kadınlar bu şekilde sultana sunulurdu. Oryantal dans yapan kadınların hangisi sergilediği performans ile sultanı cezbederse, o akşam onunla birlikte olma "onurunu" kazanırdı. Kriterler ise eril zevke uygun olarak belirlenen "güzellik" normları, erkeğin şevkini arttıracak kıyafetler ve kıvrak figürlerle cezbetme yeteneğidir. Bu dansı hep kadınlar yapmıştır ve günümüze kadar da böyle süregelmiştir. İslamiyetin kadınlara sahneyi yasakladığı dönemlerde ise erkekler sahneye çıkmıştır. Altını çizmek gerekirse bu erkekler kadın kılığında ve kıvrak kadın hareketlerini -toplumsal cinsiyet rollerince belirlenen kadın hareketleri- taklit ederek dans etmişlerdir (bu erkekler iktidar olan erkek cinsiyetine ihanet ettikleri için aşağılanılır, hor görülürlerdi). Yani burada sanat ve estetik hükmünü yitirmekte, öne çıkan kadın bedeni ve bunun erkekleri tahrik etmek için sergilenmesi gerçeğidir. Biraz önce de ifade ettiğimiz gibi oryantal dans "politik" yani erkek egemen politikalara hizmet etmektedir.

Yine "ATİK-Yeni Demokratik Gençlik" açıklamasında, 80'li yıllarda yapılan dans araştırmalarından isim ve içeriklerine yönelik hiçbir bilgi vermeden bahsetmiş ve kendi iddialarını desteklediğini ileri sürmüştür. İlginçtir ki bu konuda yaptığımız mütevazı araştırma esnasında karşılaştığımız çalışmalar, yukarıdaki araştırmaların -adı, sanı, içeriği, sonucu belirtilmeyen- tam tersine bale, dans gibi sanatlarda kadının sahnedeki konumuna eleştirel bakıldığını göstermektedir. En azından biz devrimci kadın aktivistlerin referans alabileceği makalelerden böyle bir çıkarsama mümkün olmaktadır. Toplumsal cinsiyet araştırmalarının çoğu beden ve hareketin

tarihsel, sınıfsal ve kültürel bir süreç sonucu cinsiyetlendiğini öne sürmekte ve bu yönde feminist araştırmacılar dans ve hareket incelemelerinde bulunmaktadır. Bedenin sınıfsal ve kültürel bir süreç sonucunda oluşan ve değişken bir niteliğe sahip olduğunu ilk kez, bir antropolog olan Marcel Mauss "Beden Teknikleri" adı verilen düşüncesiyle ifade etmiştir. Mauss'a göre gündelik hayattaki oturma, kalkma, yemek yeme, yürüme gibi en basit insan davranışları bile kültürler arası farklılıklara ve öğrenilmişliklere dayanmaktadır. Beden Teknikleri'nden yola çıkarak, cinsiyet rolleri ve bu öğrenilmişliğe göre oluşturulan hareket biçimlerini de anlamamız kolaylaşabilir. Örneğin Ann Daly dansı, bedenin sanatsal bir biçimi olarak ifade ederken, toplumsal cinsiyet farklılıklarının büyük oranda kaynaklandığı yer olarak bedene dans üzerinden bir tarihselleştirmeyle yaklaşmayı benimser. Kadın bedeni kendisine biçilen rollere göre gerek sokakta, gerek sahnede her zaman gözetlenen olmuştur. John Berger'in Eril-Bakış olarak teorize ettiği şey de budur. Batılı teatral alanda kadın bedeni eril bakışın nesnesidir: "Erkekler davrandıkları gibi, kadınlarsa göründükleri gibidirler. Erkekler kadınları seyrederek, kadınlarsa seyredilişlerini izlerler. Kadının içindeki gözlemci erkek, gözlenense kadındır." Buradan referans alan ardıl bilim insanları, sanat eleştirmenleri, kadının bir kuğu gibi bembeyaz, ince, zarif, uzun ve adeta şeffaf olarak sahne aldığı klasik baleyi toplumsal cinsiyet rolleri ve dans sanatı ile ilgili çalışmalarının konusu etmişlerdir. Kadın bedeninin teşhir nesnesi haline gelmesi ve erkek bakış doğrultusunda şekilden şekile sokulması, sahnede kadınlara uysal, anaç, beyaz bakire ve dindar rollerin biçilmesi ise modern dansın ortaya çıkmasıyla birlikte değişmeye başlamıştır. Klasik baledeki tütü, pisi, peri gibi kostüm ve aksesuarları reddeden kadınlar uzun, biçimsiz bol kumaş parçalarıyla sahneye çıkmışlardır. Bu bir bakıma özgürleşen, zincirlerini kıran kadınların dansıdır. Uzun yıllar boyunca bastırılan, ağır gözetim altında tutulan kadın bedenlerinin izlenmesi, seyirlik nesne olduğu için güzellik kaygısıyla oradan oraya süzülmesi olan dans, artık güçlü, özgür, isyankar kadının doğayla, kendi varoluşuyla bütünleşmesi olarak algılanmaktadır. Eşitlikçi ve cinsiyet kodlamalarını aşan tekniklerle verili toplumsal cinsiyet rolleri-

ne karşı çıkmaktadır. Ayrıca bu dans biçimi eşcinseller, translar için homofobi sonucu dışlandıkları alanların tersine, kendilerini ifade etmek ve mevcut erkek ve beyaz düzeni sorgulamak için bir alan oluşturur. Bunun yanı sıra geliştirilen farklı tekniklerle engelliler de dans icrasında faal olabilmektedirler. Bale, oryantal dans-tan farklı olarak erkeklerin de sahneye çıktığı ve de izleyicilerinin sadece erkeklerin olmadığı bir sanat olmasına rağmen kadını toplumsal cinsiyet rolüne göre sergilemekte olduğu için kadın araştırmacılar tarafından mahkum edilmektedir. Oryantal dansın durumu ise baleden daha vahimdir ve bu haliyle "halk kültürünün bir parçasıdır" iddiasıyla benimsenmesi, savunulması kabul edilecek bir durum değildir.

Yine yapılan açıklamada, festivalde yaşanan gösteriye eleştiride bulunanlar, "homofobik, seksist" vb. olarak değerlendirilmektedir. Birincisi; bizce o akşam oryantal dans yapanın kadın veya trans olması hiçbir önem taşımamaktadır. Eleştirimizin cinsel yöneliminden kaynaklı olarak dansı icra edene olmadığı çok açıktır. İkincisi bu dansı yapanın, ötekileştirilen cinsel kimliği olması, yaptığı şeyin niteliğini değiştirmez, haklı göstermez. Ayrıca azınlıkların, ezilen ulusların, mezheplerin, LGBTİ+'ların haklarını savunmak; ötekileştirilmelerine, baskı ve zulüm görmelerine karşı mücadele etmek Mor Kızıl Kolektif olarak programımız dahilindedir ve buna uygun pratikler sergilemekteyiz. Ama bu durum, bu kesimlerin yaptığı her şeyi kabul etmek, savunmak anlamına gelmemektedir. Örneğin Avrupa'da yükselen ırkçılıkla beraber başörtülü kadınlara yapılan saldırılarda onların yanında yer alırken, islam dininin kadınları günaha çağrı yapan nesnelere olarak görüp kapatma anlayışı ile aramıza net bir ayırım koymaktayız. Bu durumu "islamofobi" diye tanımlama doğallığında abesle iştigaldir.

Tekrar altını çizerek söylüyoruz: "Sanat için sanat", "sınıflar üstü sanat", "siyasetten uzak ya da bağımsız sanat" diye bir şey yoktur. Aydın ve sanatçı olmak en başta halkın, ezilenlerin yaşamına katkı sunan, onurlu bir duruşu gerektirir. Sanatçı ve aydın, gerçeğin izinden yürümek ve eserlerine bu gerçekliği aktarmayı varlık sebebi olarak görmek zorundadır.

Halkın, ezilenlerin yanında yürüyenler ise bilgi ve birikimlerini ve yeteneklerini, insani değerlerini bir kenara bırakarak ve bir avuç sömürücü sınıfın hizmetine sunarak, onların karanlık dünyalarının birer parçası ve suç ortakları olmaya mahkumdurlar.

Sevgiyi, dostluğu, yoldaşlığı, insana ait ne kadar güzellik varsa tüketim maddesi haline getirmeye çalışan, umutsuzluğun, bireyselliğin, yaşama, geleceğe güvensizliğin temel bileşenleri olduğu postmodern, yoz burjuva yaşam tarzı, sanat ve kültür anlayışını kesinlikle rededen Mor Kızıl Kolektif aktivistleri olarak ileri bir kültür ve sanat anlayışı yaratma iddiasıyla devrim şehidi Yetiş'e adanmış sanat ve kültür festivalinde, onun ve devrimci sanatçıların fotoğrafları önünde yapılan oryantal dans gösterisini kınıyoruz. Bu kadın bedenini nesneleştiren, sistemin erkek egemen anlayışına hizmet eden bir pratiktir, en önemlisi de başta Yetiş olmak üzere devrim şehitlerine karşı büyük bir saygısızlıktır. ATİK-Yeni Demokratik Gençlik'i bu konuda özeleştiriyeye çağırıyoruz. Başta devrim şehitlerinden ve ailelerinden olmak üzere, ezilenin ezileni kadınlardan, LGBTİ+'lardan, ezilen halkımızdan özür dilemeye davet ediyoruz.

Yeni Kadın çalışanları!

"ATİK-Yeni Demokratik Gençlik" içindeki genç kadınlar!

Avrupa Lubunya İnisyatifi Çalışanları!

Yapılan bu yanlışa açıklamalarıyla destek olan kurumlar ve bireyler!

Bu yanlışı tepkisiz kalarak onaylayanlar!

Sizlere çağrımızdır: Kadını ve kadın bedenini nesneleştiren, LGBTİ+'ları ötekileştiren, devrim şehitlerinin kan bedeli yarattıkları devrimci değerleri ve kültürü yozlaştırmaya çalışan, bu burjuva anlayış ve tutuma karşı tavır alın. İnsanı, emeği, sanatı, tüketim maddesine dönüştürmeye çalışan; çürümüşlüğü, tükenmişliği, umutsuzluğu aşıl原因an, kirli, yoz burjuva anlayışlarla aramıza set koyun. Devrimci ilke ve değerlere tutunun. Gözünüzü, yüreğinizi ezilenlerin haklı mücadelelerine, direnenlerin yaşam ve kültürlerine çevirin!

MOR KIZIL KOLEKTİF

Akademik Demokratik Mücadele ve Gençlik

Faşizmin saldırganlığı her geçen gün artmakta, her alanda amansız bir baskı ve sömürü vuku bulmaktadır. Halk gençliği de elbette bu saldırganlıktan payına düşeni almaktadır. Üniversiteler, liseler ağır bir baskı altında, eğitimdeki sorunlar almış başını gitmiş durumda. Genç işsizlik rekor üstüne rekor kırıyor. Halk gençliğinde, bu tablo karşısında derin bir öfke biriktiği çeşitli vesilelerle gözlemlenebiliyor. Lakin bu hareket dönüşüyor. Gençliğin örgütlü, öncü kesimlerinin soruşturma ve tutuklama furiasıyla üniversitelerden tasfiye edilmesi, özellikle öğrenci gençliğin mücadelesinin gerilemesindeki temel etmenlerden biridir. Örgütlülüğü tasfiye edilen gençlik, akademik-demokratik haklarına sahip çıkma ve bu temeldeki mücadeleyi geliştirmede yönsüz ve öncüsüz bırakılmıştır. Toplumsal muhalefet ve devrimci mücadeledeki geri çekiliş her zaman olduğu gibi ilk ve en büyük etkisini gençlik saflarında gösteriyor. Gençliğin üzerine ağır baskı ve sindirme politikalarıyla örtülen ölü toprağın atılması ancak bu gücün örgütlenmesi ve doğru bir önderlik tarafından harekete geçirilmesi ile mümkün olacaktır. Tam da bu sebeple Komsomol önüne devrimci gençlik hareketi yaratma hedefini koymuştur. Kuşkusuz bu hareketi yaratma noktasında elimizde birçok araç bulunmaktadır. Bunlardan bir tanesi de bugün önemi gitgide artan akademik ve devrimci mücadeledir.

Öncelikle bir aracı amacına uygun ve etkili kullanabilmemiz için kuşkusuz o aracı iyi tanımamız, bilmemiz gerekir. Özellikle akademik-demokratik mücadele gibi yanlış ele alışların bol olduğu alanlar için bu durum daha da geçerlidir.

Bu mücadele en genel tanımı ile öğrenci gençliğin eğitim alanındaki çeşitli sorunlara karşı kısmi düzeltmeler uğruna verilen hak mücadelesidir. Yani tek başına bir reform mücadelesinin önüne geçmez. Ancak onun bu özü komünistlerin akademik-demokratik mücadeleden uzak durmasını gerektirmez. Zira bilinir ki reformist araçlar dahi pekala, bizlerin elinde devrimci bir tarzda kullanılabilir. Önemli olan, reformlar için mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılmaktır. Onu, devrim mücadelesini besleyecek, kan taşıyacak bir zemin-

de ele almak gerekir. Somutumuzda bir reform mücadelesi olan akademik-demokratik mücadele, nasıl bu misyonu oynayabilir? Şöyle ki; kitleler hiçbir zaman kendiliğinden bilinci ile devrim talebi ile mücadeleye atılmaz hatta çoğu zaman onu gerekliliğini de kavramaz. Lakin söz konusu olan kendi yaşamında pratik olarak her gün yakıcılığını hissettiği sorunlar olunca iş değişir. Bu sorunlar onlar açısından çekilmez hale geldiğinde en geri bilince sahip olanlar bile harekete geçebilir. Bu sorunları somutlarsak, okullarda yemekhanelerin pahalılığı veya rektörün baskısı olabilir. Yani akademik-demokratik mücadele biz-

lerin en geniş gençlik kitleleriyle buluşma aracıdır. Onları en alt düzeyde talepler uğruna da olsa mücadeleye çekmemize imkan tanır.

Lakin komünistler kitleleri kendi sorunları ekseninde mücadeleye çekmekle yetinmezler. Bu bizler için tek başına bir amaç da değildir. İşte, devrimci ve komünistlerle, reformistlerin farkı burada ortaya çıkar. Bizler, kitleleri bu hak talepli mücadele içerisinde eğitmeye çalışırız. Elimizdeki her araçla onlara siyasal bilinç taşımaya çalışırız. Kendi sorunları ile sistemin yaratmış olduğu öteki sorunlar arasındaki bağlantıyı, bıkmadan, usanmadan anlatmalıyız. Sorunların kaynağının sistemde olduğunu, çözümünün ise devrimde olduğunu her fırsatta vurgulamalıyız. Kitleler şu ya da bu düzeyde taleplerle bir kere sokağa indiğinde bu imkan fazlasıyla elde edilir. Zira özellikle bizim gibi faşist-baskıcı ülkelerde en ufak bir hak talebi dahi devletin zoruyla karşılaşmak anlamına gelir. Haliyle hak talebinde bulunanlar, devleti, faşizmi

bizzat pratikte tanımaya başlar. Bu durum devrimci-komünistlerin siyasal bilinç taşımalarının hız kazanarak gençlikte daha çabuk karşılık bulmasını sağlar ve sosyal hak taleplerini siyasal talepli mücadeleye, devrim mücadelemize kanalize etme imkanı artar. Yani nihayetinde A/P mücadele bizlerin geniş gençlik hareketlerini devrimci mücadeleye kanalize etmede ilk basamak işlevini görür.

Elbette bu imkanlar ancak bu mücadeleyi MLM tarzda ele almakla gerçeğe dönüştürülebilir. Ancak bugün devrimci gençlik hareketinin yanlış ele alışlardan kaynaklı bu aracı hakıyla kullanamadığımızı belirtmek ge-

mücadeleyi, devrim mücadelesini savunacağım derken onu besleneceği araçlardan mahrum kılar. Gençlik kitlelerinin devrim mücadelesine akma kanallarını tıkar. Sonuçta mücadele örgütlü gençlerle sınırlanır.

Genç komünistlerin bu iki yanıştan da (özellikle birincisinden) uzak durması elzemdir. Biz akademik-demokratik mücadeleye ne gerektiğinden fazla önem vermeliyiz, ne de onu kullanmaktan geri durmalıyız. Gençliği kendi sorunları, talepleri ekseninde mücadeleye çekebilmeliyiz. Bunun için en geri bilinçli kitlelerin dahi talepleri için mücadele edeceğimiz, katılabileceği, öz örgütlülükler (öğrenci dernekleri, kulüpler gibi) yaratabilmeliyiz ya da zaten var olan öz örgütlülüklerle aktif biçimde katılmalı müdahale edebilmeliyiz. Gençliğin ilerici-demokratik taleplerini sahiplenmeliyiz. Lakin bunları yaparken mücadelemizin merkezinde anti-faşist, anti-emperyalist devrimci mücadelesinin olduğunu bir an bile aklımızdan çıkarmamalıyız. Eğer akademik-demokratik mücadele gençliği bu devrim bilinciyle kuşatmamıza imkan sağlayamayacaksa bizim nazarımızda hiçbir kıymeti olmaz. Bu sebeple sistemi-devleti teşhir eden propaganda çalışmaları akademik-demokratik mücadele ekseninde de bizim baş silahımızdır. Bu çalışmalarımızın etkisini

artırmak için her yoldaşımız akademik-demokratik mücadele içerisinde, öz örgütlülüklerde kitleleri etrafında toparlayabilmelidir. Bir çekim merkezi haline gelmelidir. Bunu başarabildiğimiz oranda akademik-demokratik mücadelede gençlik örgütümüz genişleyecek ve güçlenecektir. Dahası geniş kitlelere strateji ve taktiklerimizi, programatik düşüncelerimizi ulaştırabilir, bu çerçevede onlara yön verebiliriz.

Nihayetinde böyle ele aldığımızda akademik-demokratik mücadeleyi, devrimci gençlik hareketi yaratma hedefimizde önemli bir sıçrama taktasına dönüştürebiliriz. Zira bugün gençliğin yaşadığı sorunların başlıkları hiç olmadığı kadar çoktur. Dolayısıyla gençliği kendi yaşadığı sorunlar ekseninde harekete geçirme imkanıımız da fazladır. Devrimci gençlik hareketi yaratma iddiamızda ilk hedefiniz gençliği harekete geçirmek olmalıdır. Bunun için de akademik demokratik mücadele dahil elimizdeki her aracı ustalıkla kullanmayı öğrenmeliyiz.

Bir diğer yanlış yaklaşımsa akademik-demokratik mücadeleyi hiçleştirilen "sol" yaklaşımdır. Bu yaklaşım akademik-demokratik talepli mücadele ile siyasal mücadeleyi birbirinin karşısına koymaktadır. Buna göre biri seçilmelidir; akademik-demokratik mücadele vermek, onu hangi tarzda ele aldığından bağımsız olarak reformizmdir. Bu yaklaşım bir yapıyı, reform için mücadelenin değil, bu mücadeleyi amaçlaştırmamanın reformist yapacağını kavramaz. Siyasal

Sınıf Mücadelesinde Sorumluluk Üzerine

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Örgüt yönetme biliminde uyulması zorunlu olan, vazgeçilmez temel ilke ve kurallar vardır. Bu ilke ve kurallara uyulmadığı takdirde yenilgi ve başarısızlıkların kaçınılmaz olarak yaşanır. Örgüt yönetme biliminde temel ilkelerin başında sorumluluk bilinci gelir. Bu temel ilkeye uygun davranmanın vazgeçilmezliğini kavramak gerekir. İkinci temel ilke olan insanların doğru yere konumlandırılmasından, üçüncü temel ilke olan faaliyetlerin denetlenmesinden kaynaklanan yanlışlıklar, örgütsel faaliyetlere belli ölçüde zarar verse de bu yanlışlıklar ileride kazanılan örgütsel tecrübe ve deneyim sonucu giderilebilir. Ancak sorumluluk bilinci yoksa, yani en temel ilke ve kurala uyulmuyorsa bu zaaftan doğacak olumsuzluğun telafisinin mümkün olamayacağını belirtmek gerekir.

Nedir sorumluluk bilinci? En yalın ifadesi ile devrim, parti ve halk karşısındaki devrimci duruştur. Üstlenilen görevlerin eksiksiz yerine getirilmesidir. Devrim ve parti çalışmalarının, zamanında tamamlanmasıdır. Parti tarafından verilen görevleri tam olarak yapmaktır. Zamanında yerine getirilmeyen, ertelenen, saksaklanan, sürece bırakılan her görev devrimci duruşun ve sorumluluk bilincinin zayıflığını gösterir. Devrimci duruşun güçlü ve nitelikli olması demek; görev ve sorumlulukların başarılı bir şekilde zamanında yerine getirilmesi demektir.

Sorumluluk bilinci için vazgeçilmez olan, bütünlüklü bir proleter dünya

görüşü edinmektir. Sorumluluk bilinci, sınıf ve devrim bilincidir. Niteliğin her yönüyle gelişimi ve yükselmesi devrim yürüyüşünün hızını artırır. Ancak, sorumluluk bilinci taşıyanlar toplumsal sorunlara ve sınıf mücadelesine duyarlı olabilir. Devrimci hareketin eğitilmesine, bilinçlendirilmesine, kısa ve orta vadede örgütlenecek devrimci çalışmaların hazırlığına başlar, çıkan ve çıkabilecek sorunların çözümünde yoğunlaşır.

Sorumluluk bilinci, reformistlerin öncülüğünde ya da kendiliğinden gelişen hareketler de dahil olmak üzere tüm toplumsal hareketler ve eylemler içinde yer almak, politik iktidar hedefini amaçlayan propaganda ve ajitasyon çalışmasını yoğunlaştırmak, mücadeleyi farklı alanlara yaymaya çalışmaktır.

Proletarya Partisi'nin örgütlü bir neferi olumluluklar kadar olumsuzluklara, başarı kadar başarısızlıklara, yengi kadar yenilgilere de hazır olmalıdır. Geçici başarısızlıklardan ve yenilgilerden cesaretini kaybetmeden, zor koşullarda bile kararlı bir şekilde cesaretle yürüyendir. Kitleleri ve devrimci savaşı örgütleyen, sınıf savaşımının bütün kapılarını açmak için çalışmasını bilendir. İstenilen ve beklenen sonuçlara hemen varılmaması durumunda, örgütlenen emek ve çabanın boşa gittiğini düşünmeyendir.

Devrimci bir çalışmayla örgütlenen bir eylemde beklenen başarı elde edilemeyebilir, hedeflenen

amaca istenilen sonuçlara varılamayabilir. Bilinmelidir ki belirlenen hedef ve amaçlara varmak için kat edilen yollar, sadece başarı taşlarıyla örülü değildir. Böyle olsaydı, her şey çok rahat ve kolay olurdu.

Sorumluluk bilinci taşıyan sınıf bilinçli proleterler hiçbir konuda geride kalmayandır, kitle hareketlerinde devrimci inisiyatifi ve öncülüğü ele geçirmek için disiplinli, örgütlü ve hızlı hareket edendir. Sınıf savaşımının her devrimini, demokratik halk devriminin örgütlenmesini kolaylaştıran olgular olarak gelişmektedir.

Sınıf bilinçli proleterler ideolojik-politik olarak örgütlendiği oranda adımlarını güvenle ve emin bir şekilde atacak, kitleler içinde kök salarak, sınıf kazanımlarını büyütürken, bu kazanımlarını somut hale getirecektir. "Tüm siyasal faaliyetler çok ciddi bilimsel eğitim, sağlam inançlar 'geliştirmek' ister. Ya da hiçbir siyasal çalışma belli bir eğilimdeki siyasal düşünüşlü kişiler çevreleriyle sınırlanamaz, o nüfusun durmadan daha geniş kesimlerine yöneltilmelidir." Lenin.

Her türden tasfiyeciliğin, reformizmin, burjuva saldırılarının yoğunlaştığı bu süreçte proletaryanın sorumluluk bilinci sağlam inanç, yoğun politik çalışma ve ciddi bilimsel eğitim ister. Proleter sağlam inanç; çelişme ve gelişme yasalarını doğru çözümleyen, devrimin ve hareketin gelişim yasalarını doğru ve bilimsel tarzda inceleyerek, bilimsel sonuçlar çıkararak, ciddi bilimsel eğitim çalışmasıyla her türden geriliği ve yetmezliği alt eden, sınıf savaşımını örgütleyen, yolunu proletaryanın devrim ve örgüt bilimine uygun tarzda doğru belirleyendir.

Egemenler ve onların uşakları ideolojik-psikolojik yönden en yoğun ve sistematik tarzda kadro ve militanların, sempatanların, sorumluluk bilincine, onların devrim

karşısındaki duruşuna saldırmaktadır. Sınıf bilincini sarsmak, parti ve devrim karşısındaki duruşu zayıflatmak, partiye karşı tereddüt yaratmak, kadro ve militanlarına karşı güvensizlik yaymak, kısaca devrim ve partiye karşı devrimci duruşu geriletme olarak karşımıza çıkan olguların tümünün temelinde burjuvazinin ideolojisinin her türden rengini görmek mümkündür. Boş vermişlik, ihmalkarlık, unutkanlık olarak beliren hareket ve davranış tarzları, zamana bırakılan, ertelenen, zamanında yapılmayan görev ve sorumluluklar olarak ifade edilen olguların tümünde burjuva ve küçük burjuva ideolojisi, alışkanlıkları ve sınıf güdülleri vardır.

Sorumluluk bilinci aynı zamanda devrimci görevleri geciktirmeden, "bir ay, bir hafta, bir gün bile ertelemeden" yerine getirilmesini sağlamaktır. Demokratik Halk Devrimi'ni örgütlemek, geliştirmek ve her tarafa yaymak, partiyi işçi sınıfının ve emekçilerin beyininde ve yüreğinde büyütme için daha fazla fedakarlık, daha fazla kararlılık, ciddi bilimsel eğitim, yoğun politik çalışma ve ihtilalci kitle çizgisi gerekmektedir. Sorumluluk bilinci olarak ifade edeceğimiz temelini sağlamlaştırmak için güçlü bir sınıf, devrim ve önderlik bilincine ihtiyaç vardır. Tüm ilgi ve duyarlılık, devrimci dikkat ve sorumluluk, sınıf savaşımının gelişimine ve yaşadığı sorunların çözümüne yoğunlaşmalıdır.

Devrimci duyarlılığın, devrimci dikkat ve ilginin zayıfladığı yerde devrimci görev yerine getirilemez, sorumluluk bilinci taşınmaz. Sınıf savaşımının her alanındaki her soruna karşı ilgi ve duyarlılığı arttırmak, çözüm ve dikkatleri yoğunlaştırmak, sorumluluk bilincinin vazgeçilmez temelidir. Sınıf bilinçli proleterler, çağın ve halkın kendilerine yüklediği görevlerin buyruğuna göre hareket ederek, sorumluluk bilincini geliştirir ve büyütür.

“Grevler Ülkesi” Fransa’da Kitle Hareketleri ve Sendikalar Üzerine

Kapitalist sistemin dünya çapındaki krizleri ekonomik ve politik alanlarda, yine ülkelere özgün gelişmelerle büyümeye devam ediyor. Sağlık alanından çevre sorununa, köylülerin sorunlarından emeklilerin hak gasplarına kadar koca bir yelpazeyi içeren bu krizler sistem cephesinden emekçilere dönük yeni saldırılarla “bertaraf” edilmeye çalışılırken; işçi, köylü ve emekçilerin dipten gelen dalgasını büyüten, düzenden rahatsız olan çok daha geniş bir kesimi tetikleyen hatta sokağa döken bir ivmeye evrilmektedir.

Özellikle emperyalist birlik olan AB’ye üye ülkelerde gelişen kitle hareketleri, tarihi olarak da her süreçte dikkate değer bir özelliğe sahip olmuş ve gözleri üzerine çevirmeyi başarmıştır. Bu ülkelerden biri de Fransa’dır. Fransa, sınıf savaşımında özellikle sendikalar mücadelesi konusunda ciddi bir geçmişe sahip bir tarihe sahiptir. Bu “deneyimin”, günümüzde her ne kadar sınıfsal karakteriyle geri plana düşen, “sarı sendika”ların öncülüğünde ilerleyen bir süreci olsa da özellikle hak kazanımları anlamında bir bilinç yarattığı söylenebilir. Grevlerin, sokak eylemlerinin irili-ufaklı da olsa yoğun olduğu Fransa’da işçi-emekçilere yönelik hak gaspları ve saldırılara karşı bir “sesin yankılandığını” söylemek mümkündür. Bu ses her ne kadar sistem içi taleplerle “sistemi düzeltme”

hedefi gütse de durum böyledir. Fakat buradan yola çıkarak kitle hareketlerini böylesi bir kalıba sokmak, onun “en fazla bunu yapabileceğini” söylemek yanlış olmakla kalmayacak, aynı zamanda kitleleri ve onların yakıcı gücünü önemsemeyen bir ahmaklık olacaktır. Keza bahsini ettiğimiz Fransa’da çok yakın geçmişi dahi ele aldığımızda birçok radikal kitle hareketi karşımıza çıkacaktır: emeklilik reformuna karşı eylemler, banliyö isyanları, öğrenci eylemleri, iş yasasına karşı hayatı durduran eylemler, çatışmalar vb.

Geçtiğimiz yıl başlayan Sarı Yelekliler (Gilets Jaunes) hareketi, özellikle birkaç aylık bir sürece damgasını vurmuş; kitlelerin polis-asker güçlerine karşı şiddet yoluyla “geri adım attırma” ya da bir cephe savaşı misali “mevzi kazanma” deneyimleri yaşanmıştır. Bu süreçte polis şiddeti, devrimci şiddet, eylem biçimleri vb. konularda yoğun tartışmaların yaşanması dahi başlı başına bir olumluluk olarak ele alınmalıdır. Hala sürmekte olan Sarı Yelekliler hareketi ilk zamanlarına göre daha sönük ilerlese de ısrarlı ve istikrarlı bir şekilde sürdüğü söylenebilir. Yine AB Ortak Tarım Politikası’yla bağlantılı olan Macron’un tarımcı ve çiftçilere yönelik yeni yasaları, traktörlerle yollar kapatılarak protesto edilmişti. Son olarak emeklilik yasasına karşı bir buçuk milyondan

fazla kişinin katıldığı genel grevde hayat tam anlamıyla “durmuş”, yer yer çatışmaların yaşandığı eylemlerde emeklilik yasasına karşı sloganlar haykırılmıştı. Sendikalar grevi uzatma kararı almış ve eylemlerin yasa geri çekilene kadar süreceğini belirtmiş durumdadır şu an itibarıyla.

EMPERYALİST SİSTEMİN KRİZİNE KARŞI KİTLELERİN ARAYIŞI!

Kitle hareketleri ve yaşanan her gelişme elbette kendi iç dinamikleri ve sonuçları eksenli değerlendirilmelidir. Burada genel olarak değinebileceğimiz şey ise Fransa özgülünde bir bütün yerkürede sistemin krizlerine paralel gelişen kitle hareketlerinin büyümeye devam edeceği yönünde olacaktır. Macron ve hükümetinin başa gelmesinden bu yana Fransa’da kitle hareketlerinde de gözle görülür bir artış olduğu söylenebilir. Seçim sürecinden itibaren kendisinin “para” ve ekonomiyle içli dışlı olduğu üzerinden şekillenen Macron’un başkan olması tartışmaları, Macron’un ilk icraatlarıyla birlikte yerini sokak eylemlerine bıraktı. Düzenin yaşadığı krizleri aşma yolunda hazırlanan “reçete”lerin, torba yasaların bir bir geçirilmeye başlamasıyla, zaten eylemlere ve grevlere alışık olan kitle bir anda kendini sokaklarda buldu. Son olarak 2010 yılında yine emeklilik reformuna karşı çok ciddi eylem-

liklerin olduğu Fransa’da, Macron hükümetiyle birlikte daha radikal eylemler tekrar gündeme geldi. Burada “radikal” vurgusuna bir parantez açmak gerekiyor. Yazının başında dediğimiz gibi güçlü bir sendikal mücadele geçmişine sahip olan Fransa’da sendikalarda örgütlü işçi-emekçilerin sayısı da azımsanmayacak düzeydedir. Genel grev dahil sendikaların birçok eylemindeki “radikalite” esas olarak sistemi hedef tahtasına oturtmamaktadır. Yaratıcı sloganlarla hedef sistem gözüğe dahi aslında hem söylem hem de pratikte durumun bu olmadığı aşikardır. Kitle hareketlerini “radikalleştiren” anti-faşist, anti-kapitalist örgütler, bunların içinde de esas olarak gençlik olmaktadır. Sendikaların homojen olmayan yapısı bu gelişmelere karşı tavırları da etkilemekte, hatta yer yer Fransa’nın en büyük sendikası olan CGT-Genel İş Konfederasyonu (ve diğer sendikalar), eylem güvenliğini alan kendi sendikalı işçilerini, bu örgüt ve bireylere yönlendirerek polisin yerine ikame edilerek saldırı girişimlerinde bulunmaktadır.

Fransa’da önümüzdeki süreçlerde grevler özgülünde kitle hareketleri dalgasının büyüyeceği bir sır değildir. Geçtiğimiz genel greve Sarı Yelekliler’in katılımıyla yaşanan “bütünleşme” ve dayanışma, önümüzdeki süreçte başta işçi-emekçiler olmak üzere hak arama mücadelelerinin gelişeceğini göstermektedir. Yine göçmenler hem bu sorunlar hem de kendi göçmenlik kimliği sorunları ekseninde kısaca alınmaya devam edecektir. Bu noktada anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadelenin önemi bir kez daha kendini göstermektedir. Sınıf mücadelesinde kitlelerin kendiliğinden gelişen hareketleri, iktidar perspektifli bir rota izlemediği müddetçe esasta yenilgiye uğramaya mahkumdur. Fakat sınıflar mücadelesi tarihi olan toplumlar tarihi, yengi ve yenilgileriyle tarihe notlar düşmüş; yarını kurma mücadelesi verenlere ışık olmaya devam etmektedir. Emperyalist-kapitalist sistemin sömürü çarklarında ezilmeye mahkum edilmeye çalışılan proletarya çoktan kendisi için sınıf olmuştur ve burjuvaziye al aşağı etmek için çoktan silahı eline almıştır. Bu silah, bugün genel grevlerde ateşlenirken, bunun yan kısmını büyütme, bu yankıyı tüm yer küreye yaymak görevidir!

Kışkırtılan Şovenizm ve Ona Karşı Mücadelenin Önemi

Yerel seçimlerde “faşizmin geriletildiği”ni iddia eden liberal reformist teorilerin mürekkebi kurumamışken, Kürt Ulusal Hareketi'nin imhası ve kazanımlarının gaspı başta olmak üzere bir bütün ezilenleri hedef alan saldırganlık yeni bir boyuta taşındı. Faşist diktatörlüğün Kürt illerindeki kayyum saldırısı henüz gündemdeki yerini koruyorken, Rojava seferine çıkıldı. Her alanda Kürt ulusunun en ufak bir kazanımına dahi tahammül edemeyen tekçi, şoven anlayışın her hücrelerine sinmiş olan bir devlet gerçekliği karşımızda duruyor. Tekçi zihniyetin en önemli saldırı araçlarından biri de şovenizmdir. Devletin ve resmi ideolojinin yeniden üretildiği alanların başında gelen şovenizm en pespaye biçimiyle yine devrededir.

Şovenizm “aşırı ulusçuluk... Çoğunlukla ırkçılıktan kaynaklanan şovenlik, kendi ulusunu üstün ve başka uluslara aşağı görme, kendi ulusunu öbür uluslara egemen kılma anlamlarını içerir. Başka ulusların sömürülmesini amaçlayan bir burjuva ideolojisi ve siyasetidir...” Kapitalist toplumda açığa çıkan toplumu yönetme ideolojisidir. Bir ulusu sınıfsallığından soyundurarak, toplumun tüm üyelerini hakim sınıfların çıkar etrafında toplanmasını hedefler. Fransa’da ortaya çıkan şovenizm, bir ulusun tüm uluslardan üstün olduğu düşüncesine dayanır.

Burjuvazinin dini milliyetçiliktir. Burjuvazinin yönelimi her daim kendi pazarını korumak başka pazarları ele geçirmek, diğer ulusları ekonomik, siyasi ve askeri olarak tahakküm altına almaktır. Gücü yettiğinde, mümkünse sınırsız, yayılmacılık, yeni alanları fethetmek, talan etmek, ulusları, halkları köleleştirmek ve bunu sürekli kılmaya çalışmak onun karakteridir. Şovenizm bu yönelimin düşünsel ifadesidir. Kendi ulusu diğer uluslardan üstündür. Dolayısıyla diğer ulusları ezmesi, sömürmesi “haklı ve meşru”dur. Şovenizm, burjuvazinin yayılmacı ve tahakkümcü yönelimine toplumsal destek ve meşruiyet sağlama aracıdır. Bu, şoven ideolojinin, burjuvazinin elindeki tüm imkanlarla halka zerk edilmesiyle sağlanır. Şovenizmle zehirlenen işçi sınıfı “ulusal çıkarlar” adı altında burjuvazinin çıkarlarının destekçisi haline getirilir.

Türk ulus-devletinin kuruluşunda da şovenizm temel direklerden biri olmuştur. Egemenlerin ulus-devlet kurma adına coğrafyayı Türkleştirme ve ulus bilinci yaratma çabası Ermeni, Rum, Süryani Ezidilerin inkarı-sürgü-

nü ve asimilasyonu ile kol kola gitmiştir. Bu anlamıyla şovenizm kurulan devletin ve onun resmi ideolojisi Kemalizmin sac ayaklarından biri olmuştur. Ulus-devletin kuruluşunun ardından Kürt ulusunun tahakküm altına alınışı, azınlık inanç ve milliyetlerin varlığı, egemenlerin “bölünme” fobisi şovenizmi sürekli güçlü tutmaya yönelmiştir. Bu şoven karakter kendini Kürt isyanlarının kan ve zulümle bastırılmasında, 6-7 Eylül Pogromunda, Maraş ve Sivas’taki katliamlarda, asimilasyoncu politikalarda devamlı göstermiş ve yeniden üretilmiştir. Ezilen ulusun, azınlık milliyet ve inançların kimliğini koruma çabaları dahi resmi ideoloji tarafından “beka” tehdidi olarak kodlanmıştır. Bu ideoloji eğitim ve medya gibi araçlarla topluma empoze edilmektedir. Toplum şovenizmle zehirlendikçe resmi ideolojinin zihinlerde hakimiyet kurması kolaylaşmıştır. Bu yöntemle hem ezen ulusa mensup halkımız kontrol altında tutulmuş hem de ezilen ulus üzerindeki baskı arttırılmıştır. Öyle ki şovenizmin çürüttüğü kesimler farklı etnik ve inançtan halkımıza dönük katliamlarda devletin vurucu güçlerinden biri olmuştur. Aynı şoven çizgi bugün sözde Kemalizm karşıtı AKP tarafından Rojava’ya işgalci bir saldırganlıkla yeniden üretilmektedir. Bu anlamıyla devletin yüz yıllık karakterinde hiçbir değişim yaşanmadığı, AKP’nin Kemalizmin devamcısı olduğunu da kanıtlamıştır. Bunu, Savunma Bakanı H. Akar’ın “Bugün Atatürk yaşasaydı, Barış Pınarı Harekatının aynısını yapardı” söyleminde de görmek mümkün. Yine yüzyıldır değişmeyen bir başka olgu, farklı etnik ve inançlara yönelik saldırganlığa meşruiyet ve toplumsal destek sağlamak için şoven söylemlere sarılmaktır. Ezilen bir ulusa yapılan saldırı “yedi düvelle savaşa” gibi Kemalist söylemlerle propaganda ediliyor. Topçusundan popçusuna, boyalı basının tüm araçlarıyla asker selamı kisvesiyle şovenizm kışkırtılıyor. Dahası Ermeni ve Süryani kiliselerine destek açıklamaları yaptırılıyor.

Türk işçi ve emekçilerinin bu işgalci saldırganlık karşısındaki sessizliği, kimi kesimlerin açıktan desteği şovenizmin bir sonucudur. Bu durum toplumsal mücadeleyi de olumsuz etkilemektedir. Bu şoven etki en basit

anlatımıyla ezen ulusa mensup emekçilerin bilincini dumura uğratmakta, sınıfsal niteliğini aşındırmaktadır. Tam da bu sebeple Türk hakim sınıflarının çıkarlarını kendi çıkarlarıyla özdeşleştirme yanılığına düşmektedir. Bunun kaçınılmaz sonucu olarak hakim sınıfların peşine takılmaktadır. Bu durum egemen sınıfların hem ezilen ulusun mücadelesini tecrit etmesine, onun üzerindeki ulusal baskıyı arttırmasına hem de ulus ayrımı fark etmeksizin işçi sınıfı ve ezilen kesimler üzerindeki sömürüyü arttırmasına olanak sağlamaktadır. Bugün yaşanan tam da budur! Baskıcı uygulamalar ve ekonomik krizin halka fatura edilmesi, ezilen kesimleri öfkelen-dirmiştir. Birlikte mücadele etmenin, ezilenlerin bir araya gelip dayanışmasının zeminini güçlendirmiştir.

Buna karşın kışkırtılan şovenizmle ezilenler milliyetçilik temelinde saflaştırılmaktadır. İşsizlik, yoksulluk, açlık sömürü zihinlerde bir kenara itilerek Kürt-Türk-Ermeni

gibi şovenist ayrımcılık yerleşmektedir. Dolayısıyla şovenizm burjuvaziye karşı işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışmasını parçalamaktadır. “Vatan, millet, Sakarya” demagojisiyle Türk emekçileri, hakim sınıfların artı-değer sömürüsüne mahkum edilmektedir. Egemen sınıfların klik dalasını bırakıp şovenist propagandaya sarılmasının nedeni de budur.

Şovenizm illetinin halkın çıkarlarına, devrimci mücadeleye zararı bu kadar açık ve ortadayken, kendine “demokrat”, “sosyalist”, “devrimci” payesi biçenlerin sosyal şoven çizgileri ile egemenlerin değirmenine su taşıdıklarının altını çizmek gerekir. Zira sosyal şovenizm sosyalist söylemlerle bir ulusun üstünlüğünü savunmaktadır. Bu kesimler Kemalizmle hesaplaşarak kopamayışları nedeniyle sosyal şoven çizgilerini yeniden üretmektedirler. Bunun son örneğini Rojava’nın işgali karşısında takınılan tavırlarda yeniden gördük. Ezilen ulusa yönelen işgalci saldırıya karşı devrimci tavır; amasız, çekincesiz karşı çıkmak, aktif bir mücadele örgütlemek ve ezilen ulusla dayanışmaktır! Şovenizm bataklığında gezinen kimi reformist ve revizyonistler kendilerinden bek-

lenen tavrı sergilemişlerdir. ABD’nin Rojava’daki varlığını (üstelik ABD, işgale onay vermiş ve güçlerini çekmişken) gerekçe göstererek ezen ulus devletin saldırganlığına sessiz kalmışlar, kimileri “savaşa hayır” diyerek büyük cesaret göstermiştir! Sosyal şovenizmin, bu kesimleri getirdiği yer tıpkı daha önce Şeyh Sait İsyanı’nda yaptıkları gibi, faşizmle suç ortaklığıdır! Bu sosyal şovenizmin inceltmiş bir başka örneği ise, kimi reformist çevrelerde gördüğümüz ne idiği belirsiz “savaş karşıtlığı” tavrıdır. Sanki ezen ulus, ezilen ulusa ulusal haklarını talep ettiği için inkar ve imhaya yönelmiyormuş gibi! Bu tavır, ezen ulus ile ezilen ulus arasındaki farkı silikleştirmektedir. Ezen ulusun işgalci saldırganlığı ile ezilen ulusun buna karşı haklı ve meşru olan direnişini aynı kefeye koymaktadır. Dolayısıyla işgal karşıtlığı yerine savaş karşıtlığı yapmak sosyal şovenizmin inceltmiş bir örneğidir. Bu sosyal şoven çizgi kitlelerin bilincini şovenizmden arındırma mücadelesinin önündeki en büyük engellerden biridir.

Nihayetinde yaşamış olduğumuz süreç komünistlere bir kez daha şovenizmle mücadele görevinin önemi ve önceliğini göstermiştir. Şovenizmle mücadele, Kemalizmle mücadeleyle eş anlamlıdır. Bu mücadele verilmeden kitlelerin bilinci de şovenizm zehrinde temizlenemez. Kemalizmle mücadelede Kaypakkaya yoldaşın bilimsel tahlilleri hem güncelliğini hem de önemini korumaktadır. Önder yoldaş şovenizmin her türlüşünün en amansız düşmanı olmuştur. Şovenizmin ve sosyal şovenizmin devrimci çevreler de dahi etkisinin yoğun olduğu, Kürtlerin görmezden gelindiği, bir ulus olarak kabul edilmediği bir ortamda, UKKTH’yi amasız ve şart-sız savunmasıyla Kemalizme en ağır darbeyi indirmiştir. Türkiye’de Milli Mesele başlığı altında ulusal soruna dair tahlilleriyle şovenizme ve sosyal şovenizme karşı mücadele bayrağını göndere çekmiştir. Kemalizmin etkisi altında olan TDH içinde Kemalizm ve ulusal mesele üzerine yaptığı tahliller resmi ideolojinin ırkçı, şoven, milliyetçi özünü teşhir etmiştir. Önder yoldaşın tahlilleri şovenizme ve sosyal şovenizme karşı mücadelede bugün açısından da en güçlü silahımızdır. Devrimci mücadele tarihinde Kemalizme ilk ve en etkili darbeyi vurmuş olan komünist önderimizin izinde şovenizme ve sosyal şovenizme karşı savaşımızı büyütelim.

Bu şoven etki en basit anlatımıyla ezen ulusa mensup emekçilerin bilincini dumura uğratmakta, sınıfsal niteliğini aşındırmaktadır. Tam da bu sebeple Türk hakim sınıflarının çıkarlarını kendi çıkarlarıyla özdeşleştirme yanılığına düşmektedir.

19-22 Aralık Hapishaneler Direnişi

Devrimci İradenin Zaferidir!

19 Aralık 2000'de 22 hapishane- de aynı anda "hayata dönüş" adı altında, koğuş tipi hapishane- den, tecrit ve tretman esaslı F tipine geçişi sağlamak için faşist diktatörlük devrimci tutsaklara saldırdı. Bu saldırıya devrimci ve komünist tutsaklar büyük bir direnişle karşı koydu. Direnişte 28 devrimci tutsak faşist dikta- törlük tarafından katledildi.

28 devrimci tutsağın yaşamını yitir- mesine neden olan saldırının öncesi ve sonrasında devrimcilerin duru- muna bakmaya çalışacağız. Elbette bu süreçle ilgili bütün devrimci ha- reketlerin değerlendirmeleri bulun- maktadır. Bu değerlendirmelerin büyük bölümünde (katliam sonrası için) devrimci harekette büyük bir gerileme ve zayıflama hatta yenilgi yaşandığına dair yaklaşımlar söz konusudur. Biz de bu süreçten sonra devrimci harekette büyük bir gerile- me olduğunu düşünüyoruz. Bunun iki ayağı bulunmaktadır. Bunlardan birincisi devrimci tutsakların yeni açılan F tipi hücrelerine fiziki olarak götürülmeleridir. İkincisi ise; devrim- cilerin kitleler üzerindeki etkisinin zayıflatılması, kitlelerle bağlarının kopartılmasıdır. Bu meselelere dönük değerlendirmelerde farklılıklar olsa da (kimileri "zafer" ve "kazanım" ola- rak değerlendiriyor süreci) temelde

bu noktalara değinilmektedir.

Bu saldırı sonucunda elde edilen "ka- zanım" veya "başarı"dır. Bunu aşağı- da biraz daha ayrıntılı açmaya çalış- cağız. Kazanım olarak değerlendirilen elbette devrimcilerin tüm saldırı ve yok etme saldırılarına karşı, büyük bir devrimci direniş, kararlılık ve irade ortaya koyarak, ideolojik olarak düşmanı yenilgiye uğratmalarınıdır. Zira düşman F tiplerine götürdükten sonra devrimcileri teslim alacağını düşünüyor, örgütlü bünyesini parça- layacağını hesap ediyordu. Ancak hiç- te beklemediği bir şekilde daha güçlü bir direnişle karşılaştı. Örgütlenmesi- ni bu koşullar içinde yeniden biçim- lendirdi ve zindanlarda direniş hattını o günden bugüne örgütlü bir şekilde gerçekleştirmeye devam etti.

KATLIAM SÜRECİNE NASIL GELİNDİ?

1990'li yılların başında Rus Sosyal Emperyalizminin yıkılmasından son- ra, emperyalist ve kapitalistlerin "ideolojiler öldü", "komünizm yok edildi" anti-propagandası çok yoğun bir şekilde yapıldı ve kendisine "sol" diyen birçok reformist, revizyonist de bundan etkilendi. Bundan etkile- nenler, sınıf mücadelesinden kaçışın gerekçesi olarak bunu kitlelere aşıla- maya çalıştı. Bu sürecin sonunda dev-

rimcilere yönelik saldırılar da artarak devam etti.

Genel anlamda emperyalist ve ka- pitalistler tarafından dünya işçi ve emekçilerine yönelik çok ciddi sal- dırlar geliştirilirken, diğer taraftan devrimcilere yönelik de özel ve plan- lanmış saldırılar devreye sokuluyordu. Ülkemizde ise emperyalizme gö- bekten bağımlı pozisyonda bulunan faşist diktatörlük, önce toplumun dinamik kesimlerine yönelik saldırı planları yaparak, ayaklarını denk al- maları uyarıları yapıyordu. Kürt ulusal hareketi bu süreçten sonra topyekün saldırı dalgalarına maruz kaldı. Kürt- lerin köyleri boşaltıldı, toplu kıyımlar- dan geçirildi. Acımasız bir saldırı dal- gası bu süreçten sonraya denk geldi. Yine 2 Temmuz Sivas katliamı, Gazi Mahallesiye yönelik saldırı, özellikle devrimcilerle güçlü bağları olan Ale- vilere yönelikti ve bu bağlar katliamla yok edilmek istendi. Ancak yurtsever ve devrimci güçler faşizmin bu sal- dırısını boşa çıkaran ciddi pratiklere giriştiler. Bunun akabinde Eskişehir tabutluk saldırısı, 1996 Ölüm Orucu ve SAG direnişleri geldi.

90'lı yılların sonlarına doğru yeniden toparlanmaya başlayan devrimcilere yönelik saldırılar dur durak bilmedi. Tutuklamalar, infazlar, katliam ve iş-

kenceler sürüp giderken hapishane- ler sorunu faşizm için "çözülmesi" gereken bir sorun olarak her MGK toplantısının baş konularından biri oluyordu. 2000 yılı hapishaneler sal- dırısı öncesi, Burdur ve Ulucanlar'da "provalar" yapıldı, bu saldırılarda birçok devrimci tutsak katledildi, on- larcası ise işkencelerden geçirildi ve sakat bırakıldı.

1990'ların sonunda kurulan DSP, MHP, ANAP üçlü koalisyonu dönemi- nde, ekonomik kriz had safhaya ulaştı. Öğrenciler, kadınlar, işçiler, esnaflar, köylüler hemen her gün eylemler gerçekleştiriyor, faşist dik- tatörlüğü her anlamda zorluyordu. Süreci yönetemeyen koalisyon hü- kümeti bu durumdan çıkış yolu ola- rak yine devrimci ve demokratlara, yurtseverlere saldırmaya başladı. 15 Şubat 1999 tarihinde emperyalist güçlerin ve faşist diktatörlüğün or- taklaştığı bir komployla Kürt Ulusal Hareketi önderi Abdullah Öcalan ya- kalandı. Bunun sonrasında başlayan barış ve ateşkes süreci, bu cephede birçok noktada geri adımları berabe- rinde getirdi. Devamında ise, daha önce Burdur ve Ulucanlar'da provası yapılan hapishaneler katliamı yapıldı.

Yapımına başlanan, duyurusu her fırsatta yapılan F tipi hapishanelere karşı devrimciler de kendi içlerinde uzun uzadıya bir takım tartışmalar yapmışlardı. Kamuoyuna yönelik ise TV ve gazetelerden sürekli "beş yıl- dızlı otel", "dubleks daire" propagan- dası yapıldı. Ekonomik krizin, işsizli- ğin, enflasyonun tavan yaptığı, Kürt hareketinin cendereye alındığı bir dönemde devlet, hapishanelere yö- nelik saldırıları konjonktürün parçası olarak bütünlük içinde ele alınması siyasetini benimsendi. Bunun için kamuoyunun duyarlı hale getirilmesi gerektiği su götürmez bir gerçeklik olarak orta yerde dururken, bazı dev- rimci örgütlerin kendini dayatan, ben merkezci sekte yaklaşımı, açlık grevi ve ölüm oruçlarının her sorunu "çözebileceği" yaklaşımı, devrimciler arasında bölünmeye neden oldu. 3 örgüt 20 Ekim 2000 tarihinden itiba- ren açlık grevine başladı. Sonrasında

bu açlık grevi ölüm orucuna çevrildi -bu sürece dair de bütün örgütlerin değerlendirmeleri mevcuttur.

19-22 Aralık 2000 tarihinde sabahın erken saatlerinde 22 hapisaneye her türlü kimyasal gaz, silah, iş makineleri vb. kullanılarak saldırı gerçekleştirildi.

DEVİRİMCİ İRADE HER YERDE ESASTIR, DİRENİŞ HER YERDE MEŞRUDUR!

Faşist diktatörlüğün kendi "kontrolü" altındaki dört duvara aylar öncesinden planlar yaparak saldırmasının altında yatan bir gerçeklik var: Onların hiçbir şekilde teslim alamayacakları devrimci irade! TC elini kolunu sallayarak içeri girip devrimcileri teslim alacağını düşünmüyordu elbette çünkü daha önceki tecrübeleri devrimcilerin asla teslim olmayacaklarını göstermişti.

TC'nin, asker, polis, özel hareketçi vs. tüm güçleriyle yaptığı saldırılarında, birkaç parça eşya dışında kendilerini savunacak bir şeyleri olmayan devrimciler, (Ümraniye ve Çanakkale hapisanelerinde olduğu gibi) dört gün boyunca direnişi sürdürdüler. Bu direniş karşısında faşist diktatörlük o kadar çok paniklemişti ki kendi kendilerine ateş ederek iki askerin ölümüne bile sebep olmuşlardı.

Direnişin kanla bastırılmasının ardından devrimciler açılan F tiplerine götürüldü. Peki faşist diktatörlük isteğini elde edebildi mi? Devrimcileri

teslim alabildi mi? Elbette alamadı. Açlık grevleri ve ölüm oruçları tüm hapisanelere yayılarak, artarak devam etti. Her gün işkenceye rağmen faşizmin birçok yaptırımını kabul edilmedi, bugün hala kabul edilmemektedir. Hücre hücre, gün gün eriyen bedenlerine rağmen, devrimciler asla teslim olmayarak, düşmanı ve ona arka çıkan ideolojik yapıyı yendiler. Bugün hala bu duruş ve direniş tüm hapisanelerde, dağlarda, şehirlerde, sokaklarda devam ettirilmektedir, o büyük güne, devrime kadar da devam ettirilecektir.

Bu saldırı her ne kadar hapisanelerdeki siyasi tutsaklara yapılmış ise de özünde "dışarıya" yönelik de ciddi mesajlar vermektedir. Saldırı bir bütün olarak ülkedeki sisteme muhalif olanlara yapıldı. Dışarıya adeta "gözdağı" verildi. Bu gözdağı açıkça şu mesajı içeriyordu; "muhalifet eden, karşı çıkan herkesin sonu bu olur."

Bu saldırının genel anlamda kitleler üzerinde, özel olarak da devrimci ve komünistler üzerinde olumsuz etkileri olmuştur. Bir süre sonra (tıpkı bugünkü gibi) yapılan her eyleme saldıran faşizm, devrimcilerle geniş halk kitleleri arasındaki bağın zayıflamasına, kitlelerin hem her an tutuklanımlarını endişesine kapılmalarına hem de devrimcilere güvensizlik beslemelerine neden olmuştur. Bunda devrimcilerin operasyon öncesi F tiplerine yönelik yaptıkları yanlış anti-propagandanın da etkisinin olduğunu unutmamak gerekmektedir.

F tiplerinin kötü olduğunu anlatırken, "ölüm hücreleri" vb. propagandalar, doğruluğunda tutuklandığında ölüm hücrelerine gideceğini düşünen kitlelerin bir adım daha geri durmasına neden olmuştur. Ama unutulmuş bir şey vardı bu söylemlerde, devrimciler gittikleri her yeri değiştirebilecek bir iradeye sahiplerdir.

Devrimciler açısından alınan yenilgilerden dersler çıkararak ileriye doğru adımlar atmak zorunludur.

2000'li yıllarda gerek fiziksel olarak düşmanın direk operasyonları gerekse de reformist akımlar "barışçı" mücadele biçimlerini ön plana çıkarmıştır. Buna alan açan ideolojik

kuşatmaya karşı, başta komünistler olmak üzere, devrimciler yeniden toparlanmış ve faşist diktatörlüğe karşı savaşımaya devam etmişlerdir.

Devrimciler dün olduğu gibi bugün de 19-22 Aralık'ta ve sonrasında kahramanca direnen devrimcilerden ve ideolojilerinden aldıkları güç ve feyizle hala silah elde faşizme karşı kararlıca direnmektedirler.

19-22 Aralık katliamı teslim alma, yok etmek için gerçekleştirilmişti ancak devrimciler, tek başına da kalsalar hiçbir şekilde teslim alınamayacaklarını dost ve düşmana kanıtladılar. Bugün hala devrimciler, komünistler, dağda, şehirde, hapisanede, okulda vs. hayatın olduğu her alanda dimdik savaşımaya, mücadele etmeye devam etmektedirler.

Öyleyse bir kez daha, faşist diktatörlüğe karşı kahramanca direnenlere, savaşanlara bin selam olsun. 19-22 Aralık 2000'de hapisanelerde tutuşturulan meşale harlanarak yanmaya devam ediyor, edecek.

19 - 22 Aralık katliamının 19. Yılında sizleri gerçekleştireceğimiz etkinliğimize davet ediyoruz

21 ARALIK CUMARTESİ
16:00 - 19:00
ÖNDER BABAT KÜLTÜR MERKEZİ

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!
TUTSAKLARLA DAYANIŞMA İNİSİYATİFİ

TUTSAKLARLA DAYANIŞMA İNİSİYATİFİ
Hapisaneler yıkılıncaya, tutsaklar özgürleşinceye dek mücadelemiz sürecektir.

f tutsaklarladayanişmainisiyatifi TD_inisiyatifi

“Eşşaab Yurid Iskat’ en- Nizam”*

Dünya genelinde ezilenlerin emperyalist kapitalist sistemin yarattığı sorunlara karşı sesini yükseltiyor. Kapitalizm içinde olduğu çoklu krizden çıkamıyor. Emperyalistler arası güç dengesi bozulmuş durumda. Kitleler memnun değil ve öfkelerini sokaklarda gösteriyor fakat toplumsal altüst oluş için bu yeterli değil. Objektif koşulların uygunluğu en üst seviyede olsa bile subjektif gücün (devrimci ve komünist örgütlerin) olmayışı nedeniyle ezilenlerin hareketi yeni bir dünya yaratmaya yetmiyor.

KAPİTALİZM KRİZ İÇİNDE DEBELENİYOR

Tarihsel süreç içinde kapitalizmin en ağır krizlerini, devasa boyutta meta kıyımıyla aştığına defalarca tanık olundu. Her bir kriz süreci işçi sınıfı ve ezilen kesimler adına devrim için muazzam koşullar yarattı. Kapitalizmin bu kriz süreçlerin, sisteme karşı proletaryayı savaştıracak devrimci bir öznenin yetkin olmayışı bu muazzam olanakların devrimle taçlandırılmamasının nedeni olmuştur. Başka bir deyişle objektif koşullarda, subjektif gücün yeterli olmayışı nedeniyle toplumsal altüst oluş gerçekleşmemiş, kapitalizm krizini aşmıştır.

SOSYALİZM GÜNCELLİĞİNİ KORUYOR

“Tarihin sonu”, “ideolojiler öldü” denilerek sosyalizme karşı “zafer” ilan edilirken bugün sokaklardan yükselen ses sosyalizmin güncel ve yakıcı ihtiyaç olduğunun işaretidir. Özel mülkiyet, artı-değer sömürüsü ve azami kar hırsı yani kapitalizm var oldukça sosyalizm her daim güncelliğini koruyacaktır.

Proletaryanın zincirlerini kırması ve tarihsel misyonunu oynaması kendisi için sınıf olmasıyla mümkündür. Proletarya ekonomik taleplerinin yanında siyasi taleplere yöneldikçe, kendisi için sınıf olacaktır. Kendisi için sınıf olma bilinci veya siyasi taleplere yönelme, işçi sınıfının kendiliğinden ulaşacağı bir bilinç olmayıp, bu bilinç işçi sınıfına onun öncü ve örgütlü kurmayı tarafından taşınacaktır. Mesele tam da burada düğümlenmektedir. Objektif koşulların uygunluğuna rağmen subjektif gücün yetersizliği nedeniyle kapitalizmi alaşağı edecek devasa güç, tarihi misyonunu oynamaktan oldukça uzaktır. Dahası proletarya, sendikaların, reformist, revizyonist ve oportünistlerin etkisi

altında burjuvaziye karşı iktidar mücadelesi yerine burjuvazi için iktidar mücadelesi vermektedir.

Proletarya, ekonomik talepler eksenli kendiliğinden hareketler ile onu burjuvazinin karşısına çıkaracak – savaştıracak bilimsel ideolojiye ulaşamaz. İktidar hedefli, siyasi taleplerle kendiliğindenci hareketten çıkmış ve bir sınıf hareketine dönüşmüş mücadele proletaryayı burjuvazinin karşısına çıkarabilir. Bu ancak ve ancak subjektif güç olarak nitelendirdiğimiz devrimci öznelerle mümkün olabilir.

İşçi sınıfının proleter ideolojiyle donanmış, iktidar bilinciyle mücadele eden bir Komünist Parti yoksa hiçbir şeyi yok demektir. Sınıf mücadelesinde proletaryayı burjuvazinin karşısına çıkaracak ve bu mücadeleyi zaferle sonuçlandıracak ek güç KP’dir. Prole-

taryanın kendiliğinden hareketlerini, proleter ideolojinin süzgecinden geçirecek, sınıf mücadelesinde maddi bir güce dönüştürecek olan güç de KP’dir.

DEVRİMCİ ÖZNE OLMAZSA OLMAZDIR

Ortadoğu’dan Latin Amerika’ya gelişen kitlesel eylemlerde, hükümetlere geri adım attıran eylemler oldu. Lübnan’da Hariri istifa etti. Şili’de metro zammı geri çekildi. Kitle hareketlerinde baskın olarak yükselen ses “adalet.” Yoksulluğa, işsizliğe, pahalılığa karşı gelir eşitsizliğinin giderilmesi istenmektedir. Ekonomik talepler doğrultusunda sokaklar yangına dönüşmüş halde. Yazının başlığındaki slogan ise kitlelerin siyasi talepleri olan ve özlemine duydukları gerçek adalet sesinin Lübnan sokaklarından yükselmesidir. Fakat bu kitleye yön veren ağırlıklı düşünce değildir. Bu

nesnel durum subjektif gücün devrimci öznenin olmazsa olmaz olarak önemini göstermektedir.

FIRTINA YAKLAŞIYOR

Bugün dünyada ve Türkiye’de objektif koşullar devrim için hiç olmadığı kadar uygundur. Buna mukabil subjektif güç de hiç olmadığı kadar zayıftır. Dünya genelinde devrimci hareketlerde göreceli bir gerileme söz konusu. Sınıf hareketlerine dönüşecek niteliğe sahip kitle hareketlerine karşı devrimci hareketler bu ayaklanmalara yön verecek düzeyde değildir.

Dünyanın birçok ülkesinde yaşanan kitlesel ayaklanmaların ülkemizde de yaşanma zemini oldukça yüksektir. “Başkanlık” adı verilen faşist saldırganlık, ekonomik kriz, işsizlik ve yoksulluğun ezilen kesimler üzerinde

ganlardandı. Eskisi gibi olmaması gereken en önemli şey subjektif güçtür. Proletarya Partisi geçmişin deneyimiyle, bugün alttan alta biriken öfkenin patlama anına hazır olmalıdır. “Savaşa göre şekillenme”, gelişen – gelişmekte olan kitlesel hareketlere önderlik edebilme ve etmeyi de içine alan bir genişlikte olmalıdır. Meselelerin nirengi noktası olan subjektif gücün proletaryanın en çok ihtiyaç duyduğu anda hazır olması en acil görevlerimiz arasındadır. Subjektif gücün rolünü oynaması gereken anda yetersiz kalması devrimin birkaç on yıl daha ertelenmesiyle eş anlamlıdır.

“Devrim kitlelerin eseridir” fakat önderliği olmayan kitlesel eylemler kontrolsüz bir güçtür. Sorunun asıl merkezine yönelmeyen bir kitle hareketi parladığı gibi sönmeye mahkumdur.

Bu anlamıyla MLM’lerin emperyalizm ve devrimler çağında, kapitalizm çoklu krizini yaşarken, dipten gelen dalga akın akın büyürken subjektif gücü hazırlama ve güçlendirme sorumluluğu her zamankinden daha ağırdır.

Subjektif güç olarak Proletarya Partisi için Demokratik Halk Devrimi ve Halk Savaşındaki nicel durumu, sağ tasfiyeciler yarattığı tahribatlar, egemen sınıfların her türlü saldırısı gibi dışsal koşullar bir neden değil sonuçtur. Sınıf mücadelesinin geliştirilmesinde dışsal koşullar belirleyici değildir. Subjektif güç bizzat sınıf savaşımı içinde gelişir, güçlenir ve çelikleşir. Bunun tersi, sınıf mücadelesinden yalıtık bir güçlenme düşünülemez. Yaşanan sorunların ve sürecin ağırlığının etkileri hafifsenemez ve engelleyici unsur olarak karşımızda durmaktadır fakat bu dışsal koşullar sınıf mücadelesinin geliştirilmesinin ve subjektif gücün güçlendirilmesinin önünde belirleyici etken değildir.

Dünyada ve Türkiye’de sınıf mücadelesinin giderek çetinleştiği süreç yaşanıyor. Sistemin yarattığı sorunlara karşı kitlesel protestolar her geçen gün artıyor. Olgunlaşan objektif koşullar subjektif gücün rolünü oynayacağı güçlü bir zemin sunuyor. Tüm enerjimizi, objektif koşulların yarattığı muazzam olanakları subjektif gücü güçlendirmek için kullanmalıyız. Halk bu düzenin yıkılmasını istiyor!

*Lübnan’daki protestolarda atılan slogan: Halk bu düzenin yıkılmasını istiyor.

“Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” sloganı Gezi sürecinde öne çıkan slogan.

*Yazının başlangıcı 24. sayfadadır

'BİZ BU ÜLKENİN GERÇEĞİYİZ'

Ardından söz alan Emeklilikte Yaşa Takılanlar (EYT) Sosyal Yardımlaşma Derneği Başkan Yardımcısı Mustafa Avcı, sadece insanca yaşamak istediklerini söyledi. "Biz bu ülkenin gerçeğiyiz" diyen Avcı, "Sayın Cumhurbaşkanı 'Artık insanlar zamanında emekli olsunlar' dedi. Biz de zamanında emekli olmak istedik. Devletle yaptığımız akit vardı. 1999 yılında insanlarımız göçük altındayken gece yarısı yasa meclisten geçirildi ve insanların emeklilik yaşı ötelendi. '45-50 yaş arasında emeklilik mi olur' dediler. 11 yaşında çalışma hayatına başladığımızda 'sen okuluna git' demediler. Artık bu mağduriyetleri gideyin. Bizler bu ülkede emeğin mücadelesini verdik. Aynı şartlarda emekli olmak istiyoruz" ifadelerini kullandı.

'İNSANCA YAŞAMAK İSTİYORUZ'

İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri adına ortak açıklamayı KESK üyesi Özlem Tolu ve İstanbul Tabip Odası (İTO) Genel Sekreteri Osman Öztürk okudu. Son iki yılda her şeye

aşırı derecede zam geldiği belirtilen açıklamada "Nüfusun yüzde 1'lik kesimi ulusal servetin yüzde 54'ünü elinde tutuyor, gelir vergisinin ise yüzde

92'sini emekçiler ödüyor. Asgari ücret görüşmeleri başladı. Bizi gene açlık ücretine mahkûm etmek istiyorlar. 2020 bütçesi Plan ve Bütçe Komisyonunda kabul edildi. Emekçilerin payına gene yoksulluk ve sefalet düştü. Kasım 2019 itibarıyla 7 milyon 305 bin insanımız işsiz. 2 milyon kadın işsiz. 3,5

milyon genç ne eğitimde, ne de istihdamda. Eğitimde kalitesizlik, gençliğe geleceksizlik devam ediyor. Hız kesmeden devam eden konkordatolar,

Hiçbir yargı kararına dayanmadan çıkartılan haksız, hukuksuz KHK'larla ihraç edilen kamu emekçileri ve ailelerinin açlığa mahkûm edildiği kaydedilen açıklamada, "Emeğiyle geçinen geniş halk kesimleri için hayat her geçen gün zorlaşıyor, insanlarımız geçim zorluğu nedeniyle evine ekmek götürmüyor. İktidarda olanlar ise hayali 'Yeni Ekonomik Program'lar açıklıyor, hiçbir zaman tutmayacak enflasyon, büyüme hedefleri rakamlarına inanamamızı bekliyorlar. Yaratıkları siyasi ve ekonomik krizlere bahaneler uyduruyor; 'darbe girişimi var' diyorlar, 'savaş var' diyorlar, Kürt sorununa barışçıl çözüm isteyenlerin seslerini susturuyorlar, savaş ve barış sözcüklerini dahi yasaklıyorlar" diye belirtildi.

iflaslar, küçülme kararları ile binlerce işçi ve ailesi açlığa mahkûm. Art arda gelen zamlar, büyüyen vergiler, küçülen maaşlar ve işsizlikle, borç batağında çırpınan milyonlarca emekçi açlığa mahkûm" denildi.

'SAVAŞ VE BARIŞ SÖZCÜKLERİNİ DAHİL YASAKLIYORLAR'

Yapılan konuşmaların ardından miting Vardiya Müzik Grubu'nun seslendirdiği ezgilerin ardından son buldu.

Öte yandan alana girerken gözaltına alınan Sabri Işık ve Önder Kakmaz isimli gençlerin de serbest bırakıldığı öğrenildi.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ali Yılmaz: 1956 Bingöl doğumlu Ali Yılmaz, birçok askeri eyleme katılmış, İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesinde büyük rol oynayan Sıkıyönetim Savcısı Yaşar Değirli'nin cezalandırılmasında görev almıştır. Proletarya Partisi üyesi, Halk Ordusu İstanbul bölgesi gerilla komutanı olarak faaliyet yürüten Yılmaz, 30 Kasım 1978'de kendi imal ettiği bombanın patlaması üzerine yaralanarak düşman eline geçti. Yaralı olarak işkenceye alınan Yılmaz, halka ve devrime olan inancıyla işkencecilere kök söktürdü. 24 Aralık 1978 katledilerek şehit düştü.

Mustafa Şişman: Aslen Sivaslı olan

Mustafa Şişman, Proletarya Partisi'nin 24 Aralık 1978'de yürüttüğü "MHP, ÜGD kapatılsın, MİT Kontrgerilla dağıtılsın" adlı kampanyanın afişlerini astığı sırada Topkapı Mithatpaşa'da, fabrika bekçisi bir gericinin açtığı ateş sonucu katledildi.

Ali Kepez: Elbistan doğumlu olan Kepez, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da tanıştı. Ümraniye gecekondu yapımında çalıştı. 23 Aralık 1979 tarihinde kaldığı evde çıkan yangında yaralandı. Ali Kepez, kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Sedat Özkaradağ: Urfa Siverek doğumlu olan Sedat Özkaradağ Mer-

sin'de Proletarya Partisi saşarında mücadele ederken tutsak düşmüştü. Adana Kiremithane'deki hapishanede merdivenlerin her iki tarafına dizilmiş askerlerin dipçik darbeleri altında kararlılığını, devrime olan inancını, Partisine olan bağlılığını asla yitirmedi. Sedat Özkaradağ, 27 Aralık 1980'de işkencede katledildi.

Abdurrahman Meral: Proletarya Partisi taraftarı olan Abdurrahman Meral, Aralık 1993'te İstanbul'da yakalandığı kanser hastalığına yenik düştü.

POZVENG ŞEHİTLERİ

13 Aralık 1993 tarihinde faşist TC'nin katliam listesine bir yenisi daha eklendi. Ovacık Pozveng köyünde meydana gelen çatışmada Halk Ordusu gerillaları; Bekir Kürşat Öney, Fevzi Koç, Hacı Mustafa Aslan ve Deniz Som toprağa düşerken, 12 yaşındaki **Nuray Laço** ve 11 yaşındaki **Halil Laço** kardeşler de devletin hava bombardımanı sonucu hayatını kaybetti.

Proletarya Partisi çatışmadan sonra yaptığı açıklama ile Laço kardeşleri devrim şehidi olarak sahiplendi. Çatışmada düşman güçleri de üç kayıp ve onlarca yaralı vermişlerdi.

Bekir Kürşat Öney: 1969 Gaziantep doğumlu, çalışkanlığı ve devrime olan inancı ile örnek Bekir Kürşat Öney (İsmail-Tetikçi) gerillaya katılmadan önce Komsomolda faaliyet yürüttü. İki yıllık gerilla yaşamı boyunca birçok eyleme katıldı.

Fevzi Koç: Dersim Hozat ilçesine bağlı Zimek köyünde doğdu. Gerilla yaşamından önce aktif bir milisti. Şehit düştüğünde birim komutanlarından biriydi.

Hacı Mustafa Aslan: Sivas doğumlu olan Mustafa Aslan (Mehmet Ali) devrime sevdalı bir partizandı.

Deniz Som: Dersim Ovacık ilçesine bağlı Gözeler köyünde doğdu. Partizanlarla iç içe büyüyen Deniz Som (Serhat) yüreğini devrime adamıştı.

Bakırköy'de Bir Araya Gelen Emekçiler Taleplerini Haykırdı

İSTANBUL- Bakırköy'de bir araya gelen binler, art arda gelen zamlar, büyüyen vergiler, küçülen maaşlar ve işsizliğe karşı tek ses oldu. İnsanca yaşamak istendiğine vurgu yapılan mitingde emekçiler, "Onlar bir avuç, biz milyonlarız. Bizim gücümüz birliğimizdedir" dedi.

İstanbul Emek ve Barış Demokrasi Güçleri'nin Bakırköy Pazar alanında "İnsanca Yaşamak İstiyoruz" şiarı ile düzenlediği mitingde binler katıldı. Bakırköy Metro ve Metrobüs İstasyo-

nu'ndan bir araya gelip Bakırköy Dikilitaş'tan Pazar alanına kadar yapılan yürüyüşün ardından miting başladı. Mitinge, KESK, DİSK, TMMOB, TTB, Tüm Emekli Sen gibi sendikaların yanı sıra Partizan, DDSB, YDG, ESP, Devrimci Parti, BDSP, Mücadele Birliği gibi çok sayıda devrimci demokrat kurum katıldı. Miting alanını dolduran binlerce kişi sık sık, "Savaşa değil emekçiye bütçe", "İnsanca yaşam istiyoruz", "Mezarda emekli olmayacağız", "İnsanca ücret vergide adalet", "Krizin yükü patronlara", "Emek Onur Adalet", "Köle de-

ğil işçiyiz", "İş cinayetleri son bulsun", "Birlik Mücadele Zafer" sloganları attı.

'MÜCADELEMİZİ YÜKSELTEREK DEVAM EDECEĞİZ'

Demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına yapılan saygı duruşunun ardından açılış konuşmasını Tertip Komitesi adına Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) MYK üyesi Kamber Saygılı yaptı.

17 yıldır iktidarın baskısı altında olduklarını ve artık insanca yaşamak iste-

diklerini söyleyen Saygılı, "Bu gidişatı değiştirebiliriz ve bunu değiştirecek gücümüz var. Bugün burada, fabrikalarda, kampüslerde, tarlalarda umutsuzluk yaymaya çalışıyorlar. Umutsuzluğa yer yok. Umutsuzluk ezgileri söylemek yasak. Barış ve demokrasi güçleri olarak bundan sonra düzeninin önümüze koymaya çalıştığı bu yöntem ve amaçlara, ekonomik krize karşı mücadelemizi yükselterek devam edeceğiz" diye belirtti.

*Yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

en yenedemokrasi5.net

em yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli
Umut Basım Yayımcılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 - yenedemokrasigazetesi@gmail.com
Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34